

# 1

## จุดเริ่มต้นของจุดเปลี่ยน

“วันนี้หลานน้ำดูท่าจะมีฐานะยุ่ง จะรีบไปไหนหรือนารา”

หญิงวัยกลางคนสวมแว่นทรงรีทักทายหลานสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เช่นทุกครั้ง มุมปากคลี่ยิ้มเล็กน้อยเมื่อเห็นอีกฝ่ายกำลังสาละวนกับการกวาดของทุกอย่างบนโต๊ะลงกระเป๋าร้อยอย่างรีบร้อน ไม่แม้แต่จะมอง ด้วยซ้ำว่ามีอะไรบ้าง

“อ้าว! สวัสดิ์ค่ะคุณน้ำ” ผู้ถูกทักเงยหน้าจากภารกิจเก็บของ ตรงหน้าพร้อมรอยยิ้มหวาน ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเป็นประกายเจิดจ้า

“หนูนึกว่าวันนี้คุณน้ำจะไม่เข้ามาที่นี่แล้วซะอีก เห็นอลิซบอกว่าวันนี้คุณน้ำมีธุระข้างนอก”

“น้ำแหวะเอาของขวัญมาให้จ๊ะ” ผู้พูดชูหนังสือเล่มโตในมือขึ้น ก่อนจะปล่อยเสียงหัวเราะลั่นเมื่อเห็นสีหน้าปูเลี่ยนของอีกฝ่าย

“โอ้... หนูก็นึกว่าของขวัญชุดใหญ่แบบตัวไปพักร้อนที่ฮาวาย” หญิงสาวพูดติดตลกพร้อมกับเดินไปรับหนังสือเล่มหนาจากมือของ ‘นารี’ มาพลิกดูทันที

“แน่ะ! ทำเป็นพูดไป พอมีวันหยุดที่ไหนน้ำก็ไม่เห็นเธอจะก้าวออกจากบ้านสักที” ผู้เป็นน้ำเคาะศีรษะหลานสาวเบาๆ อย่างมันเขี้ยว

“โรมานซ์อีกแล้วหรอคะ”

พิมพินารายเปรยด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ ดวงตาโตสีน้ำตาลเข้ม  
โค้งลง

“สองสามเล่มก่อนก็แบบนี้เลยคะ หลงได้หลงดีเหลือเกินกลาง  
ทะเลทรายเนี่ย ถ้าวันไหนหนูหายไปนะคะ คุณน้ำไปตามหาแถวๆ  
ทะเลทรายได้เลย อาจะหลงไปแถวๆ พีระมิด ห่างไปสักสองสาม  
กิโลเมตร” ผู้พูดหัวเราะเสียงใส ก่อนจะเอี้ยวตัวหลบมะเหงกเป็นพัลวัน

“ทะเลันเหลือเกินนะเรา จะให้ทำยังไงได้ละ ยอดขายหนังสือ  
แนวนี้พุ่งขึ้นเหลือเกิน” หญิงวัยกลางคนชี้แจง

“แต่ไม่ต้องรีบขนาดอดหลับอดนอนนะ ช้าหน่อยก็ไม่ใช่ไร  
น้ำเชื่อว่าเธอจะทำมันออกมาได้ดีเหมือนทุกครั้ง” วิกิอุบผมยารสสวย  
ของหลานสาวด้วยความเอ็นดู ไม่นานมานี้ก็กลายเป็นเด็กกะโปโล  
ตัดผมสั้นตามระเบียบโรงเรียนรัฐบาลอยู่เลย ไม่รู้ว่าเอาเวลาไปโตเป็น  
สาวสวยขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร

“ไม่ทำให้คุณน้ำผิดหวังแน่นอนคะ” พิมพินาราชูสองนิ้วสู้ตาย  
ตามแบบฉบับของหล่อนพร้อมหัวเราะเสียงใส ร่างบางแต่สูงโปร่งทอด  
น้ำสาวอย่างเอาใจ

วิกิหัวเราะด้วยความเอ็นดู ก่อนที่อีกฝ่ายจะยกมือไหว้และคว้า  
หนังสือใส่กระเป๋าวางออกไปจากสำนักงาน

“กลับบ้านดีกว่า นะนารา ไม่ต้องรีบร้อนมากนะลูก” วิกิตะโกน  
ตามหลังไปก่อนที่จะเลิบบ่ไปเห็นปฏิทินตั้งโต๊ะของหลานสาว วันนี้  
ถูกวงเป็นจุดสีแดงเข้มไว้ วิกินึกคิดเพียงครู่ก่อนจะใจหายวาบ และ  
เอื้อมมือไปสัมผัสปฏิทินตั้งโต๊ะอย่างแผ่วเบาพร้อมส่ายหน้าเล็กน้อย  
ทำไม่หล่อนจะจำไม่ได้ วันนี้เป็นวันเกิดของพี่สาว พี่สาวที่จากไปไกล  
แสนไกล

“พี่ไม่ต้องเป็นห่วงนาราแล้วนะ ลูกสาวพี่เติบโตขึ้นมาอย่างดี  
ผ่านวันเวลาที่แสนจะเลวร้ายเหล่านั้นมาได้อย่างเข้มแข็ง เป็นเด็กที่

อ่อนโยนเหมือนฟิไม่มีผิด'

**ตลาดในกรุงไคโรยังมีผู้คนพลุกพล่านเช่นเดิม พ่อค้าแม่ค้า** จากร้านรวงข้างทางตะโกนแข่งกันเรียกลูกค้า บวกกับเสียงแตรรถที่ตั้ง ก้องไปทั่วบริเวณทุกๆ สองวินาที สิ่งที่ยืนสาวเรียนรู้เป็นอย่างแรก เมื่อมาอยู่ที่นั่นคือ ชาวพื้นเมืองชอบบีบแตรมากกว่าเหยียบเบรก ความ วุ่นวายเหล่านี้เป็นสิ่งที่ออกจะน่ากลัวสักหน่อยสำหรับคนที่มาเยือน แรกๆ แต่ตอนนี้มันกลับกลายเป็นความเคยชินไปเสียแล้วเพราะหล่อน ต้องใช้ชีวิตอยู่กับมัน

ร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อแขนยาวสีน้ำตาลอ่อนกับกางเกงยีนเข้ารูป ชายาวาวเป็นที่ดึงดูดสายตาของผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมา ผมยาวสลวย สีดำสนิทถูกเจ้าตัวมัดรวบแบบลวกๆ ไปด้านหลัง ปอยผมที่เก็บไม่หมด คลอเคลียอยู่บนใบหน้าเรียวรูปไข่ ดวงตาโตสีน้ำตาลเข้มเป็นประกาย รับกับจมูกเล็กๆ ที่เชิดขึ้นเล็กน้อย ริมฝีปากอวบอิ่มแดงระเรื่อมันสนิท เข้าหากัน ทุกอย่างดูคมคายเมื่อปรากฏร่วมกับผิวเนียนสีน้ำตาลผึ้งสุขภาพ ดี นั่นเป็นเหตุผลที่แม้แต่เจ้าตัวก็ไม่รู้เลยว่าเหตุใดคนรอบข้างถึงได้มอง ตามกันเป็นแถบๆ

ตลอดเวลาที่เดินเข้ามาในตัวเมือง นอกจากต้องนำกระเป๋าเป้ มากอดไว้ข้างหน้าแล้ว หล่อนยังต้องระวังชายหนุ่มหลายคนที่ยพยายาม จะเดินเข้ามาเฉียดและ ‘แตะอ้ง’ ทั้งแอบจับมือ แอบจับเอว แอบเฉียด ไหล่ หรืออะไรเพื่อกๆ นั้น เมื่อหลายครั้งเข้าก็อดที่จะขมวดคิ้วและสบถ เบาๆ ไม่ได้ หญิงสาวถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ก่อนที่จะเหลือบไปเห็น ตรอกแคบที่มีผู้คนบางเบาซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก

‘อ่า...สวรรค์เป็นใจ’ หญิงสาวแอบลิงโลดเมื่อพบทางกลับบ้าน ใหม่ซึ่งไม่ต้องเบียดเสียดกับผู้คน แม้ไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นทางลัดทะลุ ออกจากตลาดได้หรือเปล่านั้นก็เถอะ

แต่ไม่เป็นไร ลองดูก็ไม่เสียหาย...

### ดวงอาทิตย์สีแดงเข้มปรากฏ ณ ขอบทะเลทรายอันกว้าง

สุดลูกหูลูกตา แสงสีส้มทองบ่งบอกเวลาใกล้อัสดง ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เจอแต่ผลงานของลมทะเลทรายที่พัดผ่าน ก่อให้เกิดประติมากรรมเนินน้อยใหญ่เรียงรายสวยงาม อย่างไรก็ตาม...บุรุษทั้งสามกลับไม่มีอารมณ์สนใจบรรยายาศสุนทรีย์ตรงหน้าแม้แต่บ่อย เพราะในตอนนีดูเหมือนว่าพวกเขาจะเจอเรื่องที่สำคัญมากกว่า!

ชายหนุ่มทั้งสามอยู่ในชุดที่เกือบจะเรียกได้ว่าเคยเป็น ‘ชุดสูท’ เสื้อสูทตัวนอกถูกเจ้าของสะบัดออกไปคนละทิศละทาง เหลือไว้เพียงเสื้อเชิ้ตตัวในพับแขนพร้อมลุยกับสถานการณ์ตรงหน้า

ชายหนุ่มสองคนในเสื้อเชิ้ตสีขาวยืนบังชายหนุ่มในเสื้อเชิ้ตสีดำ ใบหน้าของพวกเขามีเหงื่อผุดขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อเห็นจำนวนศัตรูที่ดูท่าจะต้องจัดการกันอีกนาน

“นายท่าน พวกผมบอกแล้ว...ทางลัดไม่มีในโลก” ผู้ที่อยู่ทางด้านซ้ายเอ่ยขึ้นหลังจากทิ้งปืนสั้นไว้กระสุนในมือของตัวเองลง

“ผมว่านายท่านรีบล่วงหน้าไปก่อนดีกว่าครับ ทางนี้พวกผมจะจัดการเอง” ชายหนุ่มทางด้านขวาทักผู้อยู่เบื้องหลัง ในมือกำลังกวัดแกว่งดาบโค้งพร้อมเผชิญหน้ากับเหล่าคนชุดดำปิดหน้าปิดตา ท่าทางทะมัดทะแมงราวกับว่าการเล่นของมีคมเป็นงานอดิเรกอย่างหนึ่ง

“ยะตีม! แกคิดว่ากำลังพูดอยู่กับใคร” ชายหนุ่มในเสื้อเชิ้ตสีดำเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือกเมื่อได้ยินประโยคแนะนำจากผู้เปรียบเสมือนมือขวา สีหน้าแข็งกร้าวดูไม่สบอารมณ์นัก

“ทำไมฉันต้องไป!”

“ถ้านายท่านไม่อยากไป คราวหลังจะ ‘คั่วสาว’ ก็ควรดูด้วยว่าสาวนั้นเป็น ‘ของ’ ใคร!”

หมดเวลาสนทนาเมื่อพวกมันกรูเข้ามารากับมดเจอน้ำผึ้ง ผุ่นจากทรายปลิวตลบไปทั่วบริเวณ ฮาพิซสบดคำหยาบรัวเมื่อเห็นผู้เป็นเจ้านายโดนรุมจนเสียหลักล้มกลิ้งลงบนพื้นทรายที่ยังมีไอน้ำอุ่นคุกรุ่นอยู่

“ยะติม! กันนายท่านไว้!” ฮาพิซผู้ซึ่งกำลังสาละวกับการรับมือชายชุดดำตะโกนบอกชายหนุ่มในชุดแบบเดียวกับตน ซึ่งชายหนุ่มนามยะติมก็ทำหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยม ฮาพิซยื่นใจหายใจคิดว่าเมื่อเห็นดาบใหญ่แกว่งไปมาผ่านหัวเจ้านาย แต่กระนั้นก็เถอะ ผู้เป็นเจ้านายก็ยังครบทุกส่วนดี คิดแล้วก็อดถอนหายใจหนักๆ ไม่ได้

### ย้อนไปเมื่อสามสี่ชั่วโมงก่อน

เหตุการณ์ทั้งหมดเริ่มขึ้นเพราะ ‘นายท่าน’ ตัดสินใจเดินทางออกจากเมืองมูมบาของท่านซีคอาเหม็ดทันทีที่ได้ยินเรื่องปัญหาการส่งสินค้าที่เมืองโคโร ผู้ถูกเรียกว่า ‘นายท่าน’ จึงเหล่าผู้ติดตามหลายสิบคนให้ตามมาที่หลังเนื่องด้วยเหตุผลที่ว่า

‘กะกะ ฉนรีบ’

มันคงไม่มีอะไรเกิดขึ้นถ้าผู้เป็นเจ้านายไม่ได้ไป ‘เจ๊ะแะแะ’ กับสาวสวยออกอ้อมในฮาเร็มของท่านซีคหั่นส่วนการค้าเข้า นั่นแหละ... ความลับไม่มีในโลก เดินทางไปได้แค่ครึ่งทางเหล่าชายฉกรรจ์นับยี่สิบก็มาขวางหน้าเอาไว้พร้อมอาการแยกเขี้ยวยิงฟัน

‘ทำเรื่องบัดซบแล้วคิดว่าคนอื่นจะไม่รู้รึไง ตายเป็นผีเฝ้าทะเลทรายเถอะ!’

ถ้าไม่เห็นว่าคุณพ่อเรื่องคือ ‘มิเกล ลูเซียส’ ผู้เป็นเจ้านายแล้วละก็ ดูท่าพวกเขาทั้งสองอาจจะได้มีการวางแผนกับเจ้าตัวปัญหาอย่างแน่นนอน

“เรียกกำลังเสริมรียัง” ฮาพิซเอเยถาม ‘พี่ชายฝาแฝด’

“กำลังมา” ยะตีมกระตุกยิ้มพึงพอใจเมื่อได้สัญญาณตอบรับจากเครื่องส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ เขาเชื่อว่าภายในเวลาไม่เกินครึ่งชั่วโมงคนทั้งหมดจะต้องมาถึงอย่างแน่นอน หน้าที่ในตอนนี้เป็นถ่วงเวลาให้ได้นานที่สุด

รถไฟฟรีลที่ขยับมาก็คือโดนเจาะยาง จะหนีถ่วงเวลาก็ทำไม่ได้ ครึ่งชั่วโมงอาจจะไม่นานหากเป็นสถานการณ์ปกติ แต่สำหรับพวกเขาที่กำลังหลบมือและเท้าของอีกฝ่ายมันเหมือนเพิ่มเวลาเป็นหนึ่งวันยังงี้ไม่รู้ แม้ว่าจะป้องกันตัวเองได้แต่พวกเขาก็ไม่ใช่ยอดมนุษย์ สู้กันสิบต่อหนึ่งพร้อมสูดทรายเข้าปอดกลืนทรายเข้าปากไม่ใช่เรื่องตลก และความคิดบางอย่างก็ผุดขึ้นเมื่อสองแฝดเหลือบไปเห็นรถเอทีวีของฝ่ายศัตรูจอดเรียงรายอยู่ไม่ไกลนัก

“คุ้มกันนายท่านไปที่รถนั่น!”

ชายชุดดำนับสิบต่างพยายามพุ่งเข้าหาเป้าหมายสำคัญ แต่ฝีมือการต่อสู้ระยะประชิดของสองผู้ติดตามก็ไม่ใช่เรื่องที่จะถูกดูได้

“ไอ้พวกโง่! ถ้าพวกแกจัดการพวกมันไม่ได้ กลับไปที่ต้องตายกันหมดอยู่ดี!” ชายชุดดำผู้หนึ่งซึ่งดูท่าจะเป็นผู้ควบคุมการลอบสังหารครั้งนี้ตะโกนลั่น หากท่านซิคไม่กำชับไว้ว่าให้ใช้มีดแทนปืนเพราะต้องการโยนความผิดไปยังพวกเร่ร่อนเพื่อป้องกันการสืบสาวแก้แค้น ในภายหลัง ป่านนี้ทุกอย่างคงจบสิ้นไปนานแล้ว!

ผู้ติดตามทั้งสองถูกตีล้อมด้วยเหล่าคนชุดดำ พวกเขาถูกดันออกห่างเรื่อยๆ ทำให้ไม่สามารถคอยเป็นกำบังด้านหลังให้ผู้เป็นเจ้านายได้ ทั้งสองสบถออกมาพร้อมกันและทุ่มแรงทั้งหมดเพื่อฝ่าวงล้อมออกไป แต่ไม่ได้ผลเนื่องจากจำนวนคนที่ต่างกันมาก

มิเกลมองสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยอารมณ์เดือดดาล เขี่ยผู้โชคร้ายที่ถลาเข้ามาใกล้ทำอะไรเขาไม่ได้แม้แต่บ่อย เลือดสีแดงเข้มของผู้ลอบ

สังหารไหลย้อมผืนทรายสีทองอร่าม แต่โลกมักจะเล่นตลกเสมอเมื่อ  
ชายหนุ่มสัมผัสได้ถึงความซาหืนที่แล่นขึ้นมาตามแขนข้างขวา

‘ระยำเอ๊ย! ทำธุรกิกกันมาตั้งนาน แคน้ผู้หญิงคนเดียวทำเป็นเรื่อง  
ใหญ่!’ ชายหนุ่มลอบดำผู้เป็นซี้คในใจ สีหน้าหยิ่งโยโสเพิ่มความดูแคลน  
มากขึ้นไปอีก

“นี่เหรอนายใหญ่ จับสลาไกได้มารีง!” ชายชุดดำผู้เป็นหัวหน้า  
กลุ่มลอบสังหารพยายามตะโกนยั่วยุเพื่อให้อีกฝ่ายโมโห ดูเหมือนจะ  
ได้ผล เมื่อชายหนุ่มเจ้าสำราญสบถลั่นพร้อมกับยกดาบขึ้นชี้หน้า

“หมาลอบกัดมีสิทธิ์เห่าด้วยเหรอ! ขนมาเป็นฝูงแต่ทำอะไรฉน  
ไม่ได้ กระจอกทั้งนายและลูกน้อง!” มิเกลตวาด

ผู้เป็นหัวหน้าโกรธจนคว้นออกหู วิ่งถลาเข้าไปหาชายหนุ่มที่  
ยืนยิ้มเย้นเยะเยื่อกรออยู่

มิเกลหลบปลายดาบที่พุ่งเข้ามาอย่างหวุดหวิด ก่อนจะวัดดาบ  
โค้งเข้าไปเรียกเลือดของฝ่ายตรงข้าม เท้าแข็งแรงถีบเข้าไปที่หน้าอก  
ของอีกฝ่ายอย่างแรงจนฝั่งนั้นเสียหลักถอยไปหลายก้าว ทั้งคู่ซึบลาย  
ดาบเข้าหากันและจ้องมองอย่างลองเชิง

เหมือนฟ้าเป็นใจให้ชายชุดดำยิ้มออก ร่างบึกบึนซึ่งไม่สูงมาก  
ย่อตัวลงคล้ายจะเตรียมตั้งรับ แต่มีอีกข้างที่ว่างกลับกำทรายขึ้นมา  
เต็มกำมือ

ทั้งสองวิ่งเข้าหากันเหมือนกระหิงคลั่ง ก่อนที่การประลองยกที่  
สองจะเริ่มขึ้น ชายชุดดำก็สาดทรายในกำมือใส่หน้าตาสีครามของ  
เป้าหมายอย่างรวดเร็ว

“ไอ้ระยำ!” มิเกลสบถพร้อมยกแขนอีกข้างบังตาของตน ร่าง  
หนาขยับเบี่ยงหลบคนที่วิ่งพุ่งเข้ามา แม้จะมองไม่เห็นแต่ก็สัมผัสได้ถึง  
แรงปะทะ เขารู้ตัวว่าไม่ได้หวัชดแต่กลับรู้สึกถึงความซาแล่นขึ้นมา  
ตามแขนที่กำลังบังหน้าอย่างรวดเร็ว แขนแข็งแรงตกลงข้างลำตัว

พร้อมๆ กับรับฝ่าเท้ากลางหน้าอกที่จุกจนพุดไม่ออก ร่างหนาเซล้มลง  
ไปปะทะกับพื้นทรายร้อนระอุซึ่งไม่ต่างจากโทสะในตอนนี

เหมือนสวรรค์ยังไม่ใจร้ายเกินไปนัก ตาที่โดนเศษทรายแม้จะ  
แดงก่ำแต่ก็กลับมามองเห็นได้อีกครั้ง มิเกลพลิกตัวหลบตาบเป็นพัลวัน  
แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังเสียเปรียบมากอยู่ดี

บรีน!!

เสียงเครื่องยนต์ดังจากด้านข้างเรียกให้บุรุษทั้งสองหันไปมอง  
จังหวะนั้นยะติ่มที่ขี่เอทีวีเข้ามาพร้อมกับตาบในมือก็พุ่งเข้าใส่ด้านหลัง  
ของชายชุดดำที่กำลังเงื้อดาบใส่เจ้านายของเขา เลือดสีแดงเข้มสาด  
กระจายคล้ายน้ำพุ

“นายท่าน! รถมันนั่งได้แค่สองคน รีบล่วงหน้าไปก่อนเถอะ!”  
ยะติ่มกระโดดลงจากรถแล้วไปพุงผู้เป็นเจ้านายขึ้นมาจากพื้นทราย

“ฉันไม่ใช่พวกปอดแหกที่จะทิ้งพวกแก่ได้!” มิเกลกัดฟันกรอด  
ปิดมือของผู้ติดตามออกอย่างแรง

“หรือนายท่านจะให้ผมไปด้วยแล้วทิ้งฮาพิซรับหน้าคนเดียว!”

เหตุผลจากผู้ติดตามนั้น แม้แต่เจ้านายก็เถียงไม่ออก ร่างที่  
บาดเจ็บจึงถูกยะติ่มกึ่งลากกึ่งดึงขึ้นไปบนรถอย่างรวดเร็ว

“นายท่านบาดเจ็บขนาดนี้ผมกับฮาพิซจะมากอดยห้วงหน้า  
พระวงหลังไม่ได้ ไม่งั้นพวกเราได้ตายกันหมดแน่ๆ” ยะติ่มกล่าวพลาง  
จ้องไปยังฮาพิซที่กำลังซุ่มนกับคู่ต่อสู้อยู่อีกด้าน

“ลวงหน้าไปก่อนเถอะนายท่าน!”

“ถ้าพวกแกไม่รีบตามไป พวกแกมีปัญหาแน่!”

ยะติ่มส่งเครื่องติดตามให้ผู้เป็นเจ้านาย เมื่อเห็นแผ่นหลังของ  
ร่างบนรถเอทีวีห่างออกไปจึงรีบกลับไปหาน้องชายที่เริ่มจะตั้งมือ

“เอาไว้อีกสามนาทีค่อยมาคุยกัน!”

เพียงเวลาเสี้ยววินาที ท่ามกลางทะเลทรายก็เต็มไปด้วยการ

ต่อสู้อ้าหน้าอีกครั้ง!

**“ล้อเล่นรีเปลาเนีย” พิมพณารามวอดคิวเมื่ออ่านบทที่หนึ่ง**  
ของหนังสือในมือจบ ไม่เข้าใจว่าพลอตนี้มันต่างจากเรื่องที่แล้วยังไง  
ทำไมรู้สึกเหมือนอ่านซ้ำรอบที่สิบก็ไม่รู้

19:30 นาฬิกา

ตามคู่สวยเหลือบมองนาฬิกาที่ตั้งอยู่บนหัวเตียง เวลามักจะผ่านไปเร็วเสมอเมื่ออยู่กับหน้าหนังสือ หญิงสาวกระโดดลงจากเตียงเดินผ่านไปยังห้องรับแขกเล็กๆ คล้ายห้องสมุดเคลื่อนที่ โซฟายาวกำมะหยี่สีเลือดหมูนุ่มนวลตั้งอยู่ใจกลางห้อง ตรงข้ามเป็นที่วีจอลเล็กที่หล่อนไม่ค่อยได้เปิดดูเท่าไร ร่างบางมาหยุดหน้ากรอบรูปบนชั้นวางของข้างตู้หนังสือ

ในภาพสี่เหลี่ยมเก่ามีหญิงต่างวัยสองคนถ่ายคู่กัน คนหนึ่งเป็นเด็กหญิงผมสั้นในชุดมัธยมศึกษาตอนต้น เด็กคนนั้นหน้าตาเหมือนหล่อนทุกอย่าง กับอีกคนเป็นหญิงสาวที่มีใบหน้าสะสวยอ่อนหวาน ดวงตาอ่อนโยนโค้งลงคล้ายพระจันทร์เสี้ยว หญิงสาวที่ว่ากำลังโอบไหล่เด็กหญิงคนนั้นหลวมๆ แม้ทั้งสองคนในภาพจะยิ้มแย้มมีความสุข แต่ความสุขนั้นมันทำให้ขอบตาหล่อนร้อนรุ่มฝ่าวน้ำขึ้นมาดื้อๆ

‘ลูกสาวคนเก่งของแม่ วันนี้เห็นอริเปลาลูก’ หญิงสาวหน้าตาสะสวยเดินไปหาเด็กหญิงที่เพิ่งเดินออกมาจากประตูโรงเรียนด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มพร้อมกับเพื่อนๆ อีกหลายคน

‘คุณแม่!’ เด็กหญิงร้องทักลั่นก่อนจะวิ่งไปกอดผู้เป็นมารดา ใบหน้าเปลี่ยนไปด้วยความดีใจเท่าที่เด็กคนหนึ่งจะมีได้

‘หนูคิดว่าวันนี้คุณแม่จะเลิกดึกเหมือนทุกวันชะอีกคะ’

‘วันนี้แม่ทำงานมาวันเกิดใครน้า...ไหนใครบอกว่าอยากไปร้านไอศกรีม’ ผู้เป็นมารดาอุ้มผมสั้นของบุตรสาวอย่างรักใคร่

‘วันเกิดหนู!’ เด็กหญิงหัวเราะเสียงใสก่อนจะเข้าไปยังเพื่อนๆ ที่เดินมาด้วยกัน

‘แต่เพื่อนๆ เขาอวยพรกันหมดแล้วล่ะ เพราะคุณแม่มาช้า’

จุมพรีน้อยๆ ย่นขึ้น ดูน่าเอ็นดูมากกว่าเอาแต่ใจ

‘โธ...พอมีเพื่อนเยอะก็ลืมแม่ซะแล้ว’ หญิงสาวบีบจุมพรีคนในอ้อมกอดเบาๆ แล้วหัวเราะหยอกล้อ

‘แต่ถ้าวันนี้ของปีหน้าคุณแม่สัญญาว่าจะมารับหนูที่โรงเรียนอีก หนูจะเก็บไว้ให้คุณแม่อวยพรคนแรก ตีรีเปล่าล่ะ’ เด็กหญิงตอรองด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ หล่อนรู้ว่าตลอดทั้งปีผู้เป็นมารดาทำงานหนักมากขนาดไหน ดังนั้นวันนี้จึงเป็นของขวัญที่มีค่ามากกว่าอะไรทั้งสิ้น

‘โธ...แม่จะมารับหนูทุกปีเลยละจ๊ะ จะมารับจนกว่าหนูจะจบปริญญาเลย จะได้ไม่มีคนมายุ่งกับลูกสาวของแม่’

‘คุณแม่สัญญาแล้วนะคะ!’

‘สัญญาจ๊ะ’

โชคชะตามักเล่นตลกเสมอ และมันก็เล่นตลกกับชีวิตหล่อนไม่กี่วันหลังจากนั้น...อุบัติเหตุทางรถยนต์ได้ทำลายนาฬิกาความสุขของเด็กหญิงวัยสิบสี่จนแตกละเอียดเป็นผุยผง

หล่อนยังมีหลายอย่างที่อยากทำ หลายสิ่งที่ยากทดแทนความเหนื่อยยากของคนทีหล่อนรักมากที่สุด แต่จะปีหน้า ปีต่อไป หรืออีกสิบปีข้างหน้ามันก็ไม่สำคัญ เพราะปีเหล่านั้นมันจะไม่มีวันเป็นจริงตลอดไป

“คุณแม่ใจร้ายไม่รักษาสัญญา มีแต่หนูที่รักษาสัญญาคนเดียว” มือบางเอื้อมไปแตะกรอปรูปอย่างทะนุถนอม

“สุขสันต์วันเกิดค่ะ” ริมฝีปากอวบอ้อมได้รูปยิ้มบางๆ และสุดลมหายใจลึกซึ้งความร้อนผ่าวในดวงตา

“เรามาทานข้าวด้วยกันนะคะ วันนี้หนูจะโชว์ฝีมือเอง”

ร่างบางตรงดิ่งไปยังห้องครัว เมื่อเปิดตู้เย็นพิจารณาของที่เหลือ อยู่ก็คิดว่าจะทำอาหารง่าย ๆ อย่างสปาเกตตี เพราะอุปกรณ์ครบเกือบ ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเส้นสปาเกตตี หอมใหญ่ เนื้อไก่ พริกไทยป่น และ...

หญิงสาวหยิบกระปุกซอสสปาเกตตีสำเร็จรูปขึ้นมาดู เมื่อเห็น ปริมาณแล้วก็ต้องย่นจมูก

“เหลือแค่นี้เองหรอ” หล่อนบ่นพึมพำกับตนเอง แค่นี้มันก็ทำได้ แค่นี้เดี๋ยวจะสิ ไม่...วันนี้จะต้องทำอาหารสำหรับสองที่

หญิงสาวคลี่ยิ้มเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในตอนบ่ายของวันนี้ ตรอก แคนนั้นเป็นทางผ่านมายังหมู่บ้านของหล่อนจริงๆ โชคดีเหลือเกินที่ ค้นพบเส้นทางใหม่ ไม่ต้องไปเปียดเสียดกับผู้คนอีกต่อไป

พิมพินารายิกระบะเป่าสตางค์พร้อมกับเสื้อคลุมมีฮูดตัวหนา ที่ ไคโรถึงกลางวันจะร้อนจัด แต่พอตกกลางคืนแล้วอากาศก็เย็นเอาเรื่อง และที่สำคัญคือถึงแม้หมู่บ้านหล่อนจะเป็นหมู่บ้านชาวต่างชาติที่มีการ รักษาความปลอดภัยค่อนข้างดี แต่กลางคากลางคืนก็ต้องระวัง หล่อน ไม่ควรประมาท

หญิงสาวดึงฮูดคลุมศีรษะ เมื่อดูการแต่งกายของตนในกระจก ว่าเรียบร้อยดีจึงออกจากบ้าน

**ตรอกแค่นี้ตอนกลางวันก็สัมผัสถึงความอบอุ่นได้ และ** เดาไม่ผิด ตอนกลางคืนที่นี้คือช่องลมพัดผ่านพอดี อากาศเย็นจนถึง หนาว หญิงสาวเดินไปเรื่อยๆ โดยพยายามไม่คิดอะไร ที่ไคโรเจ้าหน้าที่ ตรวจความเรียบร้อยจะกระจายไปทุกที่ในเมือง ถ้าสมมุติเกิดเหตุการณ์ ปล้นฆ่าหรืออะไรในตรอกนี้ อันดับแรกที่ต้องทำคือเป่านกหวีดใน กระเป๋าสี้อยู่ จากนั้นค่อยพยายามวิ่งไปให้ถึงทางออก ตรงนั้นมีเจ้าหน้าที่ เติบประจำอยู่สี่ห้าราย

ระหว่างที่คิดอะไรเพลินๆ ก็พลันเหลือบไปเห็นคนนั่งก้มหน้าห่มผ้าห่มเก่าๆ ที่แทบจำสีเดิมของมันไม่ได้ ร่างหนาพียงผนังข้างล่างไม้ที่วางทับกันจนสูงสองข้าง คงใช้บดบังความหนาวหรือไม่ก็หลบซ่อนอะไรสักอย่างโดยมีร่างคนอยู่ตรงกลาง ถ้าไม่ได้สังเกตบางที่อาจจะไม่มีใครเห็นคนผู้นี้เลยก็ได้ หญิงสาวหยุดมองเพียงชั่วครู่ก่อนจะเร่งฝีเท้าเดินต่อ

‘อาจเป็นพวกไร่บ้าน’

หญิงสาวเดินไปตามตรอก ในที่สุดก็ทะลุออกไปในตัวเมืองใครหล่อนเดินไปที่ซูเปอร์มาร์เกตขนาดใหญ่เพื่อเลือกมะเขือเทศลูกโตมาสี่ห้าลูก ซอสสำเร็จรูป และของกินจุจิกอีกหลายอย่าง

พิมพ์นาราเลือกมาทำงานที่สำนักพิมพ์ที่นี้กับผู้เป็นน้าหลังจากเรียนจบปริญญาตรี นับรวมแล้วก็เกือบสามปีได้ ช่วงปีแรกหล่อนยังอาศัยอยู่ที่บ้านน้ารัก ซึ่งมีสามีของน้าและลูกๆ อยู่ด้วย แม่น้าสาวจะดูแลหล่อนเป็นอย่างดีแต่หลายสิ่งหลายอย่างก็ไม่ใช่ดวงนัก ดังนั้นการแยกบ้านออกมาจึงเป็นเรื่องที่หล่อนเห็นด้วยกับตัวเองมากที่สุด

ระหว่างทางกลับมีเจ้าหน้าที่เดินสวนมาอีกครั้ง พิมพ์นารายิ้มให้พวกเขาเล็กน้อยก่อนจะเดินกลับเข้าไปในตรอกแคบ ระยะทางในการเดินกลับเหมือนจะใกล้กว่าตอนขามา หนึ่งเป็นเพราะหล่อนคิดอะไรเรื่อยเปื่อย สองคือหล่อนกำลังนึกถึงคนไร่บ้านในตรอกนั้น ด้วยความสงสัยจึงซื้อขนมปังกับกาแฟมาให้ ถ้าท้องอิมก็คงจะช่วยให้หลายอย่าง หล่อนรู้ว่ามันไม่ใช่วงการหรือฐานะหน้าที่อะไรของตน แต่ถึงยังไงก็อดที่จะสงสัยเพื่อนมนุษย์ด้วยกันไม่ได้ บ้านก็ไม่ได้อยู่ เผลอๆ อาจจะไม่มีการครบครันเลยด้วยซ้ำ

พิมพ์นาราเดินมาถึงกองล้างสูงพะเนิน หล่อนค่อยๆ ลดฝีเท้าลงพร้อมกับชะโงกมองไปยังคนไร่บ้านที่นั่งห่อตัวอยู่ เมื่อเข้าไปใกล้ก็พบว่าคนตรงหน้าเหมือนจะนั่งหลับตัวโยกโงนเงนไปมา คิดในใจว่า

ไม่ควรรบกวนการพักผ่อนของคนอื่นจึงตัดสินใจวางของที่ซื้อมาให้ไว้  
ด้านหน้า ก่อนจะย่องออกมาเงียบๆ

“สอด้รู้สอด้เห็น” เสียงทุ้มดังเป็นภาษาอังกฤษนิบๆ

หญิงสาวเลิกคิ้วหันกลับไปมอง แสงสว่างเล็กน้อยจากถนนหลัก  
ทำให้เห็นหน้าผู้พูดไม่ชัดเท่าใดนัก

ชายหนุ่มขยับตัวอย่างยากลำบาก รู้สึกเหมือนเรือแรงถูกดูด  
กลืนไปจนหมด อาการตาพร่ามัวที่เกิดขึ้นเป็นระยะทำให้เห็นหน้าคน  
สอด้รู้สอด้เห็นไม่ชัดเท่าที่ควร แต่ดูจากรูปร่างผอมบางนั้นน่าจะเป็น  
ผู้หญิง ซึ่งคนอย่างเขาไม่ต้องการให้ผู้หญิงมาช่วย วุ่นวายไม่เข้าเรื่อง

พิมพ์นารากลับไปยืนมองชายตรงหน้าอย่างขังใจ คิดว่าการที่  
วางอาหารไว้ให้มันต่างจากกิริยาการโยนมากนะ แต่ทำไมอีกฝ่ายถึง  
พูดแบบนี้ หล่อนเคยทำแบบนี้ที่อื่น คนเหล่านั้นก็ออกจะดีอกดีใจที่ได้  
อาหารไม่ใช่หรอ

อ่า... หล่อนลืมไป บางคนใช้ชีวิตแบบต่างคนต่างอยู่จนเคยชิน  
คงไม่ชอบให้ใครมายุ่งกับชีวิตของตนสินะ

แต่คนไร้บ้านจะพูดภาษาอังกฤษได้หรอ หรือเขาจะเป็นคน  
ต่างชาติที่เดือดร้อน พิมพ์นาราเก็บความสงสัยเอาไว้และเดินออกมา  
อย่างสงบนิ่ง แต่เพียงไม่กี่ก้าวก็รู้สึกถึงสิ่งเย็นเฉียบจวบจับที่ข้อมือ!

“เฮ้คุณ!” หญิงสาวหัวดื้อร้อง ตกใจจนตัวแข็ง พยายามบิตข้อมือ  
ออกจากมือหยาบกระด้างของคนไร้บ้าน

“คุณควรปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ละ ไม่อย่างนั้นฉันจะตะโกนเรียก  
เจ้าหน้าที่” หล่อนกลืนความตกใจและกล่าวเสียงแข็งเป็นภาษาอังกฤษ  
เช่นเดียวกัน

คนเร่ร่อนค่อยๆ ลุกขึ้น เมื่อยืนเทียบกันแล้วอีกฝ่ายสูงไม่ต่าง  
อะไรกับกองลังไม้ หญิงสาวพยายามจะบิตข้อมือออกแต่มือเย็นของ  
อีกฝ่ายกลับบีบแน่นเหมือนคีมเหล็ก อีกทั้งถูกกระดาศขนาดใหญ่อีก

อยู่อีกข้างก็ทำให้เคลื่อนไหวไม่ถนัด

“เธอมีสิทธิ์อะไรมาสั่งฉัน” คนเสียงทุ้มเอ่ยถาม น้ำเสียงเย็นยะเยือกไม่ต่างจากเนื้อตัวและบรรยากาศ

“คุณก็ไม่มีสิทธิ์มาตะตองตัวฉัน!” แม้จะตอบเสียงแข็งกลับไปแล้วหญิงสาวก็รู้สึก bahwaหัวใจของตัวเองเต้นรัวอย่างหวาดกลัว ถ้าย้อนเวลากลับไปได้หล่อนคงไม่มายุ่งเรื่องคนอื่น จะไม่มาสงสารคนเร่ร่อนแบบนี้แน่!

ชายหนุ่มจับอาการตัวสั่นของหญิงสาวตรงหน้าได้ ถอนหายใจเล็กน้อยว่าตนเองละเมอหรือยังไปถึงได้มาหาเรื่องผู้หญิง

“เก็บของของเธอไปด้วย ฉันไม่ใช่ขอทาน” คนเสียงทุ้มสั่งการแต่ก่อนที่จะได้ปล่อยมือ ร่างหนักก็พลันทรุดลงไปกองกับพื้น ด้วยน้ำหนักตัวที่ต่างกันมากทำให้ร่างบางเข้เข้ามาใกล้ด้วย

“ไอพวกสองคนนั้นเมื่อไหร่จะมา เขากันดำในใจ พลังเอื้อมมือไปกดปากแผลที่ต้นแขนของตนเองไว้

เงินและสิ่งของจำเป็นหลายอย่างอยู่ในกระเป๋าเสื้อสุทซึ่งโยนทิ้งไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ที่พอจะมีประโยชน์คือนาฬิการาคาแพงที่นำไปแลกผ้าห่มเก่าๆ กับสถานที่หลบภัยจากขอทานที่เคยนอนประจำที่นี่ และของบางอย่าง...เขาคิดว่าอีกไม่นานผู้ติดตามก็คงจะมารับ แต่...มันจะนานเกินไปแล้ว

หญิงสาวถอยออกจากชายเร่ร่อนทันทีที่หลุดเป็นอิสระ แม้ใจจะสั่งให้ขาทั้งสองวิ่งหนีออกมาให้เร็วที่สุด แต่อาการแปลกๆ นั่งเข้ไปมาของคนตรงหน้าทำให้สมองของหล่อนต่อต้านคำสั่งนั้น

ชายเร่ร่อนที่อยู่ๆ ก็ทรุดลงป็นิ่งกุมแขนตัวเอง บวกกับแขนอีกข้างที่พยายามดันพื้นพยุงตัวชวนให้สงสัยว่ามีปัญหาอะไรหรือเปล่า เขาก็มหันามองต่ำไม่สบตา และถอยเขยิบป็นิ่งพิงผนังใกล้กองล้างเช่นเดิม

“คุณดูไม่เหมือนคนไร้บ้านนะคะ มีปัญหาอะไรหรือเปล่า” หล่อน  
กลืนใจถามออกไป อยากจะกัดลิ้นตายสักสิบหน

“ฉันต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ!” ร่างบางก้าวเท้าเข้าไปใกล้ เมื่อเห็นว่า  
อีกฝ่ายยังคงนิ่งเฉยจึงเอื้อมมือไปเขย่าแขนข้างที่เขากุมไว้เบาๆ

“เออ...คุณเป็นนักท่องเที่ยวยูรีเปลาอะ แล้วบาดเจ็บอะไรหรือเปล่า  
หรือว่าคุณไม่ชำนาญทาง ฉันพาคุณไปส่งที่สถานี่ตำรวจได้นะ”

“ไม่ต้องยุ่ง” เสียงไม่เป็นมิตรตอบกลับพร้อมปิดมือออกอย่าง  
แรง

“โอเคอะ” พิมพินาราดอนหายใจเบาๆ หนึ่งทีก่อนจะลุกขึ้น  
ถอยออกมา บางทีเขาอาจจะโดนทำร้ายมา ดังนั้นถึงโดนปฏิเสธอย่าง  
หยาบคายหล่อนก็ไม่ถือสาอะไรมาก

“เอาเป็นว่าฉันจะแจ้งเจ้าหน้าที่ให้คุณนะ แต่คงต้องรอสักครู่  
ฉันไม่ได้เอาโทรศัพท์ออกมาด้วย” หล่อนหยุดดับทก่อนจะเดินออกมา  
รู้สึกชั้นๆ หนึบๆ ที่ฝ่ามือเล็กน้อย อาจจะเป็นเหงื่อของคนเร่ร่อนคนนั้น  
คิดพลางเช็ดมือกับเสื้อคลุมของตน

ร่างบางเดินมาเรื่อยๆ จนทะลุออกจากตรอกแคบ เพียงไม่นาน  
ก็ถึงหมู่บ้านและบ้านเช่าหลังเล็กของตน ถอนหายใจอีกครั้งก่อนจะ  
ล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ หยิบกุญแจออกมาเพื่อไขประตู...

กริ่ง!

เสียงลูกกุญแจหล่นกระทบพื้นเรียกสติคืนมาพร้อมกับการยกมือ  
ตัวเองขึ้นมาดูซ้ำๆ

มือหล่อนเปื้อนเลือด!

“นี่มัน...” หญิงสาวสบถกับตัวเองก่อนจะก้มมองเสื้อคลุม ยัง  
คงมีหลักฐานประทับอยู่ว่าหล่อนไม่ได้ฝันไป เสื้อคลุมมีรอยเลือดติด  
อยู่! และข้อมืออีกข้างที่โดนคนเร่ร่อนจับไว้ก็ปรากฏรอยเลือด!

“!!!” พิมพินารากำปากค้าง ตัวชาไปชั่วขณะ สิ่งที่เพิ่งเห็นทำให้

รีบเรียกสติกลับคืน วางของลงไว้ที่หน้าประตูบ้าน หยิบกุญแจก่อนจะ  
ลากขาสั้นเทาไปยังเส้นทางที่ตัวเองเพิ่งจากมา

“ให้ตายสิ โดนทำร้ายจริงๆ ด้วย!”

แต่เพียงไม่กี่ก้าวสมองของหล่อนก็เกิดคำถามขึ้น ถ้านั่นเป็น  
ฆาตรกรฆ่าคนละ! ไม่อย่างนั้นคงไปโรงพยาบาลเองแล้ว จะมาทนนั่ง  
เจ็บทำไม

แต่สมองอีกด้านก็แย้งขึ้นมา บางทีอาจจะไม่เลวร้ายแบบนั้น  
เขาอาจจะเป็นพวกหลบหนีเข้าเมือง เป็นคนบาดเจ็บ เป็นนักท่องเที่ยวนะ  
หรือเป็นอะไรก็ตามแต่ ซึ่งหล่อนจะปล่อยให้เขาอยู่ตรงนั้นจริงหรือ

เมื่อได้คำตอบบ้างจึงรวบรวมสติวิ่งกลับไปทางเดิม หล่อน  
ไม่ได้ใจร้ายจนถึงขั้นทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นแล้วปล่อยให้คนบาดเจ็บนอน  
อยู่ตรงนั้นแน่!

**หญิงสาววิ่งกลับมาที่ตรอกแคบ วิ่งตรงมาเรื่อยๆ จน**  
สุดท้ายก็เห็นร่างนอนอนพิงผนังอยู่ที่เดิม หล่อนทั้งตกใจและทำอะไร  
ไม่ถูก ตัดสินใจวิ่งไปยังปลายตรอกอีกด้านที่เคยเจอเจ้าหน้าที่เดินผ่าน  
แต่โชคร้ายที่ตอนนี้ไม่มีใครเลย เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงวิ่งกลับมาที่เดิม

“คุณ! คุณ! ไปโรงพยาบาลเถอะ!” หล่อนเขย่าตัวอีกฝ่าย...แต่  
เขาไม่เหลือสติรับรู้แล้ว

“ตายแล้ว ตายแล้ว ทำยังไงดี!” คนเสียงแหลมเผลอพูดเป็น  
ภาษาบ้านเกิดด้วยความตื่นตระหนก หันซ้ายขวาหาคนเดินผ่านไป  
ผ่านมาเพื่อขอความช่วยเหลือ ความว่างเปล่าทำให้หล่อนยิ่งตกใจและ  
ตัดสินใจจะไต่บันไดอย่างที่แปลกพิลึก อันตราย สุ่มเสี่ยง...

‘เอาก็เอา!’

พึมพำราวพญาร่างหนาของชายเร่ร่อนขึ้นมา ตัวเขาหนักมากจน  
หล่อนเซไปอีกด้าน และกัดริมฝีปากจนห้อเลือดเพราะออกแรงลากคน

ร่างใหญ่ เพียงเดินไม่กี่ก้าวเสียงทุ้มก็ดังข้างๆ ใบหูอีกครั้ง

“ไม่ต้องยุ่ง” เขาเอ่ยแผ่วเบา

“ไม่ยุ่งไม่ได้หรอก คุณบาดเจ็บอยู่นะ!” หล่อนตอบกลับด้วยความร้อนใจ หากเห็นหน้าตานั้นคงพบว่าชิดขวยยิ่งกว่าคนบาดเจ็บ

“นี่! คุณอย่าเพิ่งตายนะ!”

ร่างบางเดินเข้าไปเซมาจนในที่สุดก็ออกจากตรอกแคบมาได้ เดินมาอีกไม่กี่ไกลก็ถึงบ้านหลังเล็ก

เนื่องจากตึกมากแล้วทำให้ผู้คนบางตา แทบไม่มีใครสังเกตเห็นว่า หล่อนหอบอะไรกลับเข้ามาที่บ้าน หรือบางทีอาจจะมีคนเห็นแต่พวกเขาเลือกที่จะไม่สนใจ

“บ้าเอ๊ย!”

หญิงสาวล้วงกุญแจเปิดประตูบ้านด้วยมือสั่นเทา แล้วจึงพุ่งร่างหนักเข้าไปข้างใน โขพาตัวยาวสี่เหลี่ยมดูตัวเล็กไปถนัดตาเมื่อเทียบกับร่างยักษ์ของคนเร่ร่อนนี้ หล่อนวิ่งกลับไปที่บ้านของเธอของที่ซื้อไปโยนไว้ในครัวอย่างรีบร้อน ก่อนจะวิ่งกลับมาหาคนบาดเจ็บที่นอนพาดยาวไว้เร็วแรงอยู่บนโซฟา

“โทรศัพท์ โทรศัพท์” ใบหน้าหล่อนซีดเผือดและมีอาการกระวนกระวาย รีบค้นหาโทรศัพท์มือถือและมาหยุดยืนมองคนบาดเจ็บ แต่ก่อนที่จะได้กดเบอร์ฉุกเฉิน เสียงทุ้มกลับซึงซัดจิ้งหะ

“อย่าเพิ่งตามใครมา อย่าตามรถโรงพยาบาล” ดวงตาทั้งคู่หลับปริ้ม มีเหงื่อผุดขึ้นมาตามไรผม เขาพูดเสียงเบาจนดูเหมือนจะลະเมอ เพราะพิษบาดแผลมากกว่าพูดกับหล่อน

“คุณอย่ามาตายที่บ้านฉันนะ!” พิมพ์นาราชมวดคิ้วกุมขมับและกดโทร. ออกทันที

“ฉันบอกว่าคุณอย่าเพิ่งเรียกใคร!” คนไร้บ้านลืมหูลืมตาขึ้น นัยน์ตาสีครามคู่นั้นสะกดให้หล่อนนิ่งไปสักพัก คิ้วเข้มของอีกฝ่ายขมวดเข้าหา

กัน เอ่ยคำสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

“วางสาย!”

หญิงสาวเฝ้าปากซึ้งใจ ตัดสินใจกดวางสายก่อนจะวิ่งไปหา  
กล่องยาสามัญประจำบ้านเพื่อทำแผลให้คนตรงหน้าไปตามมีตามเกิด  
มีแรงใจก็เฝ้าการขนาดนี้คงไม่สาหัสมาก

ถ้าไม่นับเรื่องความสะดวก หล่อนเพิ่งสังเกตว่าเสื้อที่คนเร่ร้อน  
สวมเป็นยี่ห้อแพงทีเดียวนะ แต่ก็นั่นแหละ เห็นอยู่ทนโท่ว่าของแพงไม่ได้  
ช่วยยามฉุกเฉิน หล่อนตัดแขนเสื้อเช็ดทิ้งไปอย่างรวดเร็ว พลันอ้าปาก  
คำอุทานเป็นภาษาบ้านเกิดเมื่อเห็นแผลเหวอะหวะ

“คุณ! ไปโรงพยาบาลเถอะ!!”

อีกฝ่ายไม่ใส่ใจที่หล่อนพูด กลับล้วงกระเป๋ากางเกงส่งเครื่องมือ  
อิเล็กทรอนิกส์สีดำให้

“เอาไปวางไว้...ที่มี...สัญญาณ...” คำพูดสุดท้ายถูกกลืนหาย  
เข้าไปในลำคอก่อนที่จะเขาจะสลบเหมือดไป

“ให้ตายสิ! คุณอย่าเพิ่งตายนะ!” พิมพินาราสบถกับตัวเอง  
ก่อนจะถลาเข้าไปอังจมูกโด่งของคนตรงหน้า โชคดีที่ยังสัมผัสได้ถึง  
ลมหายใจอุ่นๆ หญิงสาวคันยาแก้ปวดกับยาแก้อักเสบอย่างละสอง  
เม็ดจากในกล่อง วิ่งหายเข้าไปในครัวและกลับมาพร้อมกับแก้วน้ำ  
ค่อยๆ พยายามหกลืนขึ้นมามากอย่างทุลักทุเล บังคับกรอกยาและน้ำตาม  
ลงไป

เมื่อทำความสะอาดรอบๆ บาดแผลตามความรู้ทางการแพทย์  
อันน้อยนิดเสร็จ หญิงสาวจึงใช้ผ้าก๊อชแผ่นใหญ่ปิดความน่ากลัวของ  
แผลไว้ ติดเทปขาวไม่แน่นมากเนื่องจากกังวลว่าจะกระแทกกระเทือน  
ถึงบาดแผล หากเขาติดเชื้อตายจะโทษว่าเป็นความผิดของหล่อน  
หรือเปล่า

แขนอีกข้างและช่วงลำตัวก็ถูกสำรวจเช่นกัน ส่วนใหญ่มีแต่

รอยแผลขีดข่วน หล่อนขีดหน้า คอ แขน ทำความสะอาดพวกคราบสกปรกให้ก่อนจะเขย่าแขนเรียกเจ้าของร่างอีกครั้ง

“คุณ คุณ” แน่นอนว่าอีกฝ่ายไม่ตอบสนอง

หญิงสาวนั่งเฝ้าอยู่ครู่ใหญ่จนเห็นว่าลมหายใจเขาเริ่มสงบ สีหน้ากังวลเหมือนฟ้าจะถล่มเมื่อครู่ค่อยๆ ปรับมาเป็นแบบเดิม มองดูนาฬิกาเห็นว่าตีหกมากโข หล่อนจึงหมุนตัวไปมา ซ้ำใจว่าควรเอาอย่างไรต่อดี เมื่อเห็นอีกฝ่ายกั่ดพันก็ก๊ๆ จึงเดินเข้าไปเอาผ้าห่มออกมาห่มให้ มือเรียกวัดอุณหภูมิบนหน้าผากคนบาดเจ็บ และเอ่ยส่ำทับเป็นรอบที่ยี่สิบ

“อย่ามตายในบ้านฉันนะคุณ!”

# 2

## ชาวนากับงูเห่า

**แสงแดดของเช้าวันใหม่ส่องผ่านหน้าต่างกระจกใสกระทบ**  
ถึงตัวของชายหนุ่ม รุ่งหนาวพลิกไปมาเพื่อหลบแสงแดดตาจนเริ่มรู้สึก  
ว่าวันนี้ ‘เดียวนอน’ ของตนมันแคบและเล็กกว่าที่เคยนอนอยู่เป็นประจำ  
แม้แต่เขาก็ยังไม่สามารถเหยียดออกไปได้ตั้งใจ

อาการปวดระบมตามเนื้อตัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่แขนทั้งสอง  
ข้างทำเอาเขาคำรามเสียงทุ้มต่ำหลายครั้ง สติที่เคยพร่าเลือนค่อยๆ  
แจ่มชัดขึ้นทุกขณะ แขนบอบช้ำถูกผู้เป็นเจ้าของเรียกใช้งานโดยยกขึ้น  
บังแสงแดด นัยน์ตาสีครามหรือลงจนแทบจะเป็นเส้นตรงขณะมอง  
บรรยากาศรอบตัว ใช้เวลาชั่วครู่ในการปรับสายตาให้เข้าที่ สิ่งแรกที่  
เห็นคือชั้นหนังสือที่กินบริเวณไปกว่าครึ่งของห้องนี้ ภายในห้องแคบๆ  
หรือบ้านหลังเล็กๆ ตกแต่งเรียบง่ายสะอาดสะอ้าน แม้จะเทียบไม่ได้  
สักเศษหนึ่งส่วนพันกับความหรูหราของห้องรับรองแขกของซีคที่เขา  
เพิ่งหลบออกมาเมื่อวาน แต่ก็ยังดีกว่าล้งเหม็นอับชื้นที่เคยใช้ซ่อนตัว  
อยู่มากโข

‘ที่นี่ที่ไหน’

คำถามแรกผุดขึ้นเมื่อยืนขึ้นมองรอบบริเวณ พยายามไล่  
เหตุการณ์ดูทีละเรื่อง เขาจำได้ว่าปะทะกับพวกลอบกัดที่ทะเลทราย

และสองผู้ติดตามให้ล่วงหน้าออกมาก่อน หลังจากหลบผู้คนในเมือง ได้ก็เข้าไปนั่งรอเจ้าพวกนั้นอยู่ในตรอก มีผู้หญิงสาระแนที่คิดว่าเขาเป็นขอทาน...มือหยาบกร้านยกขึ้นνωดขมับเมื่อเหตุการณ์หลังจากนั้น เป็นภาพเลือนรางไม่ชัดเจน

แก็ก!

ชายหนุ่มยกเท้าเพื่อดูว่าตนแผลอเหยียบอะไรไป เมื่อเห็นชัดเจน สองตัวว่าเป็นเครื่องติดตามก็ถึงกับสลดคำหยาบออกมาดังลั่น

“ระยำเอ๊ย!”

เหมือนจิกชอร์สมองต่อกลับเข้าที่ ภาพเลือนรางแจ่มชัดขึ้นมา แทบจะทันที โช! ผู้หญิงคนนั้นพาเขาออกมาจากตรอกนั้น ระหว่างที่หล่อนเจ้าก็เจ้าการที่จะช่วยทำแผล เขาเป็นคนหยิบเครื่องติดตามนี้ ให้แล้วกำชับหล่อนด้วยตัวเองว่าให้เอาไปวางในที่ที่มีสัญญาณ แต่ทำไมมันมานอนแอ้งแม้งเป็นของไม่มีค่าแบบนี้!

เมื่อหยิบเจ้าเครื่องติดตามเล็กจิ๋วพลิกไปมาก็พลันได้คำตอบว่า เหตุใดพวกนั้นถึงหาเขาไม่เจอสักที ไม่ต้องพูดเรื่องสัญญาณ ใจกลางเมืองแบบนี้จะไม่มีได้อย่างไร ไม่รู้ว่าเขาหรือผู้หญิงคนนั้นเป็นคนไปทับโดนปุ่มปิดกันแน่

นัยน์ตาสีครามฉายแววไม่สบบารมณ สลดคำหยาบพลางขมวด คิ้ว โชคดีแค่ไหนที่ไม่ตาย แต่โชคร้ายต้องมาเจอคนโง่ เขาเกลียดพวกชุดคำสั่งเป็นที่หนึ่ง สาระแนเป็นที่สอง โง่แบบไม่เข้าใจอะไรเลยเป็นที่สาม ซึ่งดูเหมือนว่าผู้หญิงสาระแนจะมีครบทุกข้อ!

ผู้บาดเจ็บกดปุ่มเปิดเครื่อง และนำไปวางไว้บนขอบหน้าต่าง เพื่อให้สัญญาณที่ส่งออกไปเสถียรที่สุด ความปวดหนึบจากบาดแผลที่เริ่มอักเสบแล่นขึ้นมา เขาอดทนกัดฟันจนกรามทั้งสองข้างขึ้นเป็นรอยนูน เริ่มนับถอยหลังว่าพวกนั้นคงโผล่มาภายในครึ่งชั่วโมง

แต่ก่อนที่จะไป...เขาควรจะ ‘ขอบคุณ’ ผู้มีพระคุณอย่างจริงจัง

สักหน่อย จะได้ไม่ต้องมาเสนอหน้าทวงบุญคุณภายหลัง

### ครี๊ด ครี๊ด ครี๊ด

มือบางคล้ำสะเปะสะปะไปตามผ่านวมนุ่มบนเตียง ผู้ถูกปลุก ครางเสียงอื้ออึงใจ เสียงลั่นดังอยู่นานพอสมควรและไม่มีทีท่าว่าจะหยุด แม้สิ่งรบกวนจะอยู่ใกล้ตัวก็จริง แต่วินาทีนี้หญิงสาวไม่มีสติคิดถึงเรื่องทิศทางมากเท่าใดนัก ในที่สุดดวงตาสีน้ำตาลเข้มก็ยอมเปิดขึ้น คว่าโทรศัพท์แล้วตั้งสติรอกเสียงลงไป

“สวัสดิ์คะคุณน้ำ” พิมพ์นารับโทรศัพท์ด้วยเสียงจ้วเจีย ยกมืออีกข้างอุทาไปมา

เนื่องด้วยอาชีพทำให้พักผ่อนไม่เป็นเวลา วันๆ จดจ้องอยู่แต่กับตัวหนังสือจนเกิดความเมื่อยล้าและปวดตาจึงอยากพักผ่อนมากกว่าปกติเพื่อเติมพลังฟื้นฟู ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อคืนหล่อนยังรู้สึกเหนื่อยมากกว่าวันธรรมดาสักสามเท่าตัวได้ การไปออกแรงพุงกิ้งลากคนไว้บ้านร่างยักษ์นั้นมันใช้งานง่ายที่ไหนกัน ทั้งปฐมพยาบาล เช็ดหน้า เช็ดตาทำความสะอาด นั่งเฝ้าให้แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะไม่ตายที่บ้าน กว่า จะจัดการทุกอย่างเรียบร้อยและอาบน้ำเข้านอนก็กินเวลาไปค่อนข้าง

“น้ำจะกลับไทยไปก่อนนะนารา ทางผู้อำนวยการเพิ่งอนุมัติพักร้อนของน้ำมาพอดี อีกอย่างน้ำก็มีธุระต้องไปจัดการด้วย” เสียงคุ้นเคยดังมาตามสาย

“งั้นหนูไม่เข้าออฟฟิศนะคะ ถ้ามีรายละเอียดคืบหน้าของงาน หนูจะส่งอีเมลให้เช็กอีกทีค่ะ”

พิมพ์นารักกับผู้เป็นน้ำสาวทำงานอยู่กับสำนักพิมพ์ยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งมีสาขากระจายไปทั่วโลก คุณน้ำของหล่อนผู้ซึ่งมีประสบการณ์ทำงานอันยอดเยี่ยมมีโอกาสได้เลื่อนตำแหน่งไปประจำสาขาตามแต่ที่จะเลือก และคุณน้ำก็เลือกที่จะมาอยู่กับสามีและลูกซึ่งเป็น

นักโบราณคดีอยู่ที่นั่น ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่หล่อนจะตามญาติเพียงคนเดียวมาอยู่ ณ ที่ไกลแสนไกลจากบ้านเกิดเช่นนี้

“เที่ยวให้สนุกนะคะ”

หล่อนกับนักรักคุยกันอีกสองสามนาที่แล้วแยกย้ายวางสายไป หญิงสาวนอนนิ่งอยู่สักพักก่อนจะลืมตาขึ้นมองเพดานโค้ง เสียงเครื่องปรับอากาศเย็นสบายเหมือนเพลงกล่อมชวนอนต่ออีกรอบ แต่คิดไปคิดมาหล่อนควรออกไปดูคนเจ็บข้างนอกก่อน หนึ่งเพื่อให้แน่ใจว่าคนที่เสียกำลังแขนทั้งพุงทั้งลากมานั้นยังมีชีวิตอยู่ สองเพื่อถามว่าเขาต้องการอะไรเพิ่มเติมหรือไม่ อย่างเช่นโทรศัพท์ติดต่อสถานทูต

ร่างบางคลานลงจากเตียงนุ่มอย่างอาลัยอาวรณ์ หยิบเสื้อผ้าที่ดูสุภาพมาเปลี่ยนแทนเสื้อบางๆ ของตน ก่อนจะส่องกระจกดูความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกายอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง ผมยาวถูกสางลงๆ ไม่ให้ดูเป็นผีญี่ปุ่นมากเกินไป หญิงสาวเดินไปเปิดประตูซิงก์ซ้ายขวามองหาผู้บาดเจ็บคนเมื่อคืน ที่น่าแปลกคือร่างของชายเร่ร่อนหายไปไหนไม่รู้ เหลือแต่โซฟาสีเลือดหมูตัวโปรดที่ว่างเปล่าเท่านั้น

เดินไปดูที่ห้องน้ำก็ไร้ซึ่งวิ๊วแหวของสิ่งมีชีวิต หรือว่าเขาจะไปแล้ว...

พิมพ์นาราแอบบ่นชายเร่ร่อนในใจ เล่นหายตัวไปดื้อๆ แบบนี้มันใช่ชะที่ไหน เรื่องขอขอบคุณนะไม่เท่าไร แต่ไม่คิดจะบอกกล่าวล้าล้าสักคำ เขาไม่คิดบ้างหรือว่าการที่หล่อนต้องมาพุงร่วงยักษ์หนักกว่ากระสอบข้าวสารนั้นมันไม่ใช่งานง่าย หนักก็หนักแถมเดินก็ไกล ช่างเป็นคนใจร้ายเสียจริง

หญิงสาวทำปากขมุขมิบบ่นเป็นภาษาบ้านเกิดขณะสาวเท้ายาวๆ จำอ้าวไปที่ห้องครัว...

หมับ!

“กรี้ด!”

การกระชากอย่างแรงและปล่อยกะทันหันทำให้ร่างของหล่อน ล้มคว่ำเข้ากระแทกพื้น สาบานว่าหล่อนเห็นแวบๆ ว่าเจ้าของมือผีนี้ ถอยหลังหลบไป โชคดีเหลือเกินที่เข็มือค้ำกันไม่ให้หน้าผาดแหล่ลง ไปจับพื้น หญิงสาวงยหน้าขมวดคิ้วมองผู้กระทำแทบจะทันที แต่ยังไม่ทันได้เอะอะอะไรเสียงทุ้มก็ซัดขึ้นมาก่อน

“อรุณสวัสดิ์” เขาเอ่ยเสียงแข็ง มองตำราว่ากันว่าไม่อยากจะเสีย เวลาเสวนาด้วย

“ไปอรุณสวัสดิ์ในนรกเถอะ!”

พิมพ์นาราลุกขึ้นมาแทบจะทันทีที่จบประโยค ฝ่ามือบางเหวี่ยง ผาดไปยังผ้าก๊อชปิดแผลของอีกฝ่ายเต็มแรง ไม่แน่ว่าเสียง ‘เปรี้ยะ!’ เมื่อครู่เกิดจากเนื้อฝ่ามือกระทบเนื้อแขน หรือว่าแผลของอีกฝ่ายมัน ระเบิดกันแน่

“ระยำ! ยายบ้า!!”

พลັก!

คนบาดเจ็บคำรามลั่นพร้อมดันร่างบางไปชนผนังอย่างแรง ถ้า มันไม่ได้ทำมาจากปูน...สาบานด้วยวิญญาณฟาโรห์ียิปต์เลยว่าร่าง ของหล่อนคงทะลุกระเด็นออกไปแล้ว แต่ด้วยความที่มันเป็นปูนเลย ทำให้สะท้อนไปยันกระดูก หญิงสาวยกมือทั้งสองข้างดันแผงอกอีก ฝ่ายให้ออกห่างจากตัวตามสัญชาตญาณ แต่ก็ไม่เป็นผลเท่าใดนักเมื่อ เขายังคงนิ่งเฉยไม่รับรู้การต่อต้านที่ว่า

“นี่คุณ!” หล่อนกรีดเสียงแหลมลั่น พยายามผลักร่างหนัก ออกไป

“เธอทำแผลฉันปรี!” น้ำเสียงแข็งกร้าวเข้ากันได้ดีกับแววตา รวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ชายหนุ่มบีบต้นแขนในมือแน่น ถ้าไม่ได้ บาดเจ็บอยู่กระดูกเล็กนี่คงหักเป็นสองท่อน

“แต่คุณทำฉันเจ็บก่อน!” หล่อนจ้องผู้กระทำก่อนโดยไม่หลบตา

เช่นกัน ไม่ผิดคาด...ชายเร่ร่อนนั่นเอง

“ถ้าคุณไม่ปล่อยฉัน จากสถานทูตได้กลายเป็นสถานีตำรวจแน่!”

“ลองดูว่าจะมีโอกาสได้แจ้งรีเปล่า!”

“ปล่อย!”

หญิงสาวเดินไปมาอย่างไม่ยอมจำนน เตะต้อยอย่างบ้าคลั่งจนชายหนุ่มต้องรวบมือหล่อนเอาไว้ หล่อนหวีดร้องเสียงแหลมเมื่อข้อมือทั้งสองข้างถูกรวบในครั้งเดียว ผู้กระทำยืมเยาะมุกปากเมื่อคิดว่าตัวแค่นี้จะแฉลงฤทธิ์ได้สักแค่ไหนกันเชียว

พลัก!

“บัดซบ!” เจ้าของเสียงทุ้มสบถลั่นก่อนจะคลายมือ เขาประเมินพลาดไปอย่างมากเพราะฤทธิ์ร้ายของหล่อนยังไม่หมดแค่นั้น หล่อนใช้ศีรษะโขกเข้ามาที่ปลายคางของเขาเต็มแรงจนเซถอยหลังไปสองสามก้าว การยืมเยาะก่อนหน้านี้เปลี่ยนเป็นโดนอีกฝ่ายเสยคางจนกัดลิ้นตัวเอง!

เมื่อได้จังหวะเหมาะร่างบางจึงสลัดกำแพงขนาดย่อม ยกเท้าถีบต้นขาของชายไร่บ้านเต็มรัก ก่อนจะวิ่งเต็มฝีเท้าออกจากห้องครัว

“ช่วยด้วย!” หล่อนกรีดร้องเผื่อว่าคนที่ผ่านไปผ่านมาข้างนอกจะได้ยิน

ตึง ตึง ตึง

เสียงฝีเท้าหนักวิ่งตามมาจากด้านหลัง หญิงสาวไม่แม้แต่จะเสียเวลาหันไปมองเพราะรู้ว่าสิ่งที่ตามมาคืออะไร แม้ไม่เคยเห็นผีแต่เดาว่าผีหลอกคงไม่น่ากลัวเท่านี้ ข้างหน้าอีกแค่ไม่กี่ก้าวก็จะเป็นประตูห้องนอนที่มีโทรทัศน์อยู่

‘ไปสถานีตำรวจเถอะ’

หัมป์!

ก่อนที่มือเล็กจะคว้าลูกบิดประตู ร่างบางก็ลอยหวิวจากพื้น เพราะโดนชายนินนามข้างหลังรวบเอา!

“กรี้ดดด!”

ความตกใจระคนความกลัวทำเอาหญิงสาวตื่นสุดแรงเกิด ชายหนุ่มขมวดคิ่วกัดฟันแน่นต้านแรงของร่างบางในวงแขน แต่ทนได้เพียงไม่นานแรงดันของอีกฝ่ายก็ชนะ ร่างของคนทั้งคู่หงายหลังล้มตึงกลิ้งไปพร้อมกัน บาดแผลที่เจ็บอยู่แล้วพลันเจ็บมากขึ้นไปอีก ใบหน้าแข็งกร้าวแดงก่ำ จากแค่หงุดหงิดพลันแปรเปลี่ยนเป็นเดือดดาล

ความแรงจากการกระแทกทำให้หญิงสาวนอนมันไปชั่วคราว หล่อนไม่อาจรู้ได้เลยว่าเพียงไม่กี่วินาทีนั้นจะเป็นการเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายกระโดดขึ้นคร่อมเหมือนหมาป่าล่าเหยื่อ!

“แสนนัคนะ!” ชายหนุ่มรวบแขนเล็กไว้เหนือศีรษะหล่อน และตะโกนลั่น

หญิงสาวเบิกตากว้าง นอกจากใบหน้าบิดเบี้ยวมึนงงนั้นแล้ว ของเหลวสีแดงที่ไหลเป็นทางจากบาดแผลอันเกิดจากฝ่ามือของหล่อนก็น่ากลัวไม่แพ้กัน

“ปล่อย! ใครก็ได้ช่วยด้วย!” หญิงสาวพยายามขัดขึ้นด้วยการดิ้นไปมา แต่ยิ่งดิ้นอีกฝ่ายก็ยิ่งตึงหล่อนไว้นั่นจนรู้สึกขาที่ข้อมือ แรงกดนั้นทำให้หล่อนรู้สึกเจ็บ สุดท้ายเมื่อทำอะไรไม่ได้จึงหยุดและจ้องกลับด้วยแววตาเอาเรื่อง

“ฉันไม่น่าช่วยคุณเอาไว้เลย!” หญิงสาวร้องเสียงแหลม

“เฮอะ! ฉันก็ได้ขอให้เธอมาช่วย! สาระแน!”

“ขนาด ‘หมา’ ฉันยังช่วยเลย ไม่งั้นคุณก็บอกว่าอยากตายสิ ฉันจะได้ปล่อยให้ตายไร้ญาติอยู่ตรงนั้น!” หล่อนเน้นบางคำ ตะโกนกลับด้วยความโมโหเช่นกัน

“คนปากดีแถวนี้คงได้ตายก่อน!” ชายหนุ่มบีบใบหน้าของคน

ได้ร่างอย่างแรง ก่อนจะสะดุ้งตกเหมือนจับของสกปรกชิ้นหนึ่ง

การกระทำกักขฬะรุนแรงทำเอาขอบตาทั้งสองของหล่อนร้อน  
ผ่าว นี่มันเวรกรรมอะไรกันแน่ หล่อนไปช่วยงูเห่ามาหรืออย่างไร มัน  
ถึงได้ชุกคองกักเค้นเช่นนี้

“คุณต้องโตมาแบบไหนถึงได้ทำมารยาททรมานๆ กับคนที่ช่วย  
ชีวิตคุณ หรือว่าไม่มีใครสั่งสอน!”

ผู้ถูกด่าจะงักไปชั่วครู่ก่อนจะกัดฟันดังกรอด นี่เป็นคำถามบัดซบ  
ที่สุดเท่าที่คนถามยังมีชีวิตอยู่ นอกนั้นแค่พูดจาไม่เข้าหูก็ไปนอนคุยกับ  
ดินในหลุมแล้ว!

“ปากดีจังเลยนะ!” ผู้พูดกระตุกยิ้ม ดูน่ากลัวมากกว่าเป็นมิตร  
ผู้หญิงบ้านี้ตบเข้าที่แผลเขาจนปริ แผลยังสะอาดสีแดง  
เขากอีก หล่อนคิดว่าจะลูปหัวเสือแบบไม่ยอมให้มันกัดได้อย่างนั้นหรือ  
จากที่อารมณ์กำลังคุกรุ่นอยู่แล้วพลันรู้สึกเหมือนลาวาปะทุ

ตอนนั้นเขาเพียงแค่ว่าจะดึงแขนอีกฝ่ายเพื่อเข้ามาคุย แต่ผู้หญิง  
คนนี้ก็กลับล้อหยอทำเซเหมือนจะลุ่มไส้ แผลก็ยังระบมอยู่ จะให้ไปเป็น  
เบาะให้หล่อนกระแทกหรือไง มันเป็นเรื่องปกติที่เขาจะหลบเพื่อป้องกัน  
ตัวเอง

ทั้งสองฟาดฟันกันด้วยสายตาวางอย่างไม่มีใครยอมใคร แต่เพียง  
ไม่นานหญิงสาวก็เริ่มตระหนกกับความล่อแหลมของ ‘ท่วงท่า’ ใน  
ขณะนี้ หากไม่มีใครยอมลดราวาศอก หล่อนไม่อยากจะคาดเดาว่าจะ  
เกิดอะไรขึ้นต่อไป เมื่อคิดได้จึงพยายามควบคุมเสียงที่สั่นเครือเอ่ยถาม  
ทำลายความเงียบ

“คุณต้องการอะไร”

“ก่อนหน้านี้ฉันแค่อยากจะคุยเรื่องที่เธอไม่ทำตามคำสั่งของฉัน  
เมื่อคืน แต่ดูสิ่งที่เธอตอบ!” ชายหนุ่มชี้ไปที่บาดแผล และย้ายไปที่  
ริมฝีปากหยักของตน สีแดงของเลือดยังขับเน้นความอึมครึมมันตึง

“ฉันขอโทษ” หล่อนเอ่ยขอโทษเมื่อเห็นบาดแผลของอีกฝ่าย ต่อให้ไม่เต็มใจอย่างไรก็ต้องเอาตัวรอดไว้ก่อน

“ถ้าอย่างนั้นคุณควรจะรีบทำแผลนะ” ผู้พูดพยายามขยับตัวออกจากพันธุนาการ มีเพียงนัยน์ตาสีครามเท่านั้นที่กลอกไปมา ร่างสูงใหญ่ยังคงไม่ขยับเขยื้อน

“แค่คำขอโทษแล้วทุกอย่างจะจบ?”

“แล้วฉันทำอะไรผิด คุณลองคิดดู ฉันช่วยใครก็ไม่รู้มา แต่อยู่ๆ ก็โดนคนนั้นเข้ามาทำร้าย ฉันผิดหรือถ้าจะป้องกันตัว นี่ไม่นับรวมที่คุณผลักฉันใส่ผนัง ฉันก็กลัวเป็นนะ!”

“ป้องกันตัว?” ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ สีหน้าเหมือนฟังเรื่องซ้ำชั้นน่าสมเพช

“ใช่ เพราะฉันตกใจเลยทำอะไรรุนแรงไปหน่อย เขาเป็นว่าพวกเราควรหายกัน” หล่อนขมความกลัวแล้วอธิบาย พยายามดันร่างหนักด้านบนให้ลูกออกไป

“หายกัน? ง่ายไปหน่อยมั้ง การทำธุรกิจไม่มีเสมอ มองยังงั้นก็ขาดทุนมากกว่า” เขากล่าวเสียงราบเรียบ

“ฉันช่วยคุณมา แต่คุณบอกว่าตัวเองขาดทุน?”

“หึ! อยากลบล้างบุญคุณสินะ งั้นก็ว่ามา ค่าแรง ค่ายาที่ทำแผลแล้วยังมีค่าอะไรอีกนะ อ้อ...ค่านอนค้างที่นี่หนึ่งคืน ทั่วๆ ที่เทียบไม่ได้กับม่านรูดถูๆ ด้วยซ้ำ อีกอย่างฉันคงไม่ต้องมาอยู่ที่นี่ คนติดตามของฉันคงโผล่มาแล้วถ้าเธอทำตามคำสั่งฉันตั้งแต่แรก แต่ไม่เป็นไร ถ้าอยากได้เงินจนตัวสั่นระริกฉันก็จะให้”

“เฮอะ! คุณว่าอะไรนะ” ใบหน้าของผู้ฟังเปลี่ยนสี ไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่อีกฝ่ายพ่นออกมา ตรรกะพังพินาศแทบฟังไม่ได้

“เธอคิดว่ามันจะหายกันไปได้นั้นหรือ เธอมีปัญญาซดใช้ค่าเสียเวลาที่ต้องมาอยู่ที่นี่หรือ ค่าความเสี่ยงต่อชีวิตที่คนอย่างฉัน

ต้องมาให้คนไม่มีสมองอย่างเธอช่วยอีก ถ้าเกิดแผลฉันทิดเชื้อขึ้นมา เธอจะรับผิดชอบไหวหรือ แล้วยังกล้าทำแผลฉันทิด เลือดฉันทิดหนึ่งหยด มีค่ามากกว่าเงินเดือนเธอทั้งปีซะอีก น้ำหน้าอย่างเธอมีปัญญาชาติใช้ รึไง” เขาใช้นิ้วชี้กดศีรษะเล็กอย่างแรงเป็นการสั่งสอน ก่อนจะกลอกตามองบริเวณโดยรอบ...ก็แค่ผู้หญิงจ๋า คนหนึ่ง

หญิงสาวสะบัดหน้าหนี ไม่อยากจะเชื่อหูเชื่อตาตัวเองว่ามีคนแบบนี้ในโลก คำพูดคำจาก็ว่าเลวร้ายแล้ว แต่ความคิดและทัศนคตินี้ เข้าชั้นเลวทราม!

“ขอโทษนะ คุณต้องล้อฉันเล่นแน่ๆ คุณต่างหากที่ควรจะต้องขอคุณและขอโทษฉัน ฉันช่วยคุณมาแต่คุณกลับตอบแทนฉันด้วยความหยาบคาย แล้วคุณจะให้ฉันชดใช้อะไรให้คุณมีทราบ เรื่องที่ช่วยคุณมาหรือ!” น้ำเสียงที่ใช้เต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราด เข็ดหน้ามองกลับด้วยแววตาเหยียดหยามไม่ต่างกัน

“ฉันกับคุณถึงเรามาจากคนละที่ คนละเชื้อชาติ คนละภาษา แต่เราก็เป็นเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ฉันแค่คนที่บังเอิญผ่านไปแล้วเจอคนกำลังนอนเจ็บ ต่อให้เป็นคุณหรือไม่เป็นคุณฉันก็จะช่วย นี่เป็นน้ำใจของเพื่อนมนุษย์ที่แสดงออกต่อกัน ถ้าคุณไม่พอใจขนาดนั้นก็ออกไป เพราะฉันก็เริ่มรู้สึกเสียใจขึ้นมาแล้วเหมือนกันที่เสียสติไปช่วยคนอย่างคุณ!”

“อยากได้ผลประโยชน์?” คำพูดของหล่อนทำให้เขาคิดอะไรบางอย่าง แน่นนอน...เขาไม่มีวันช่วยคนที่ไม่มีผลประโยชน์ ทุกคนที่เข้ามาในชีวิตล้วนมีแต่จุดประสงค์เดิมๆ ดังนั้นเขาจึงไม่เคยขอความช่วยเหลือจากใคร และไม่เคยให้ใครมาดูผลประโยชน์แบบฟรีๆ

และแน่นนอน...เขาไม่ยอมให้หล่อนมาล่ำเลาะบุญคุณยกๆ หรือก่นารำคาญ!

“แล้วมันราคาเท่าไร?”

“อะไรนะ”

“ไม่ต้องห่วง ฉันไม่ให้เธอช่วยฉันฟรีๆ แน่” เขายักไหล่ตอบอย่าง  
ไม่ยี่หระ รวกับการใช้เงินแก้ปัญหาเป็นเรื่องถูกต้อง

“น้ำใจบ้านคุณสิเอามาตีราคาได้ ถ้าคุณเก่งขนาดนั้นทำไมคุณ  
ไม่บวกลบคุณหารมาให้ฉันเลยล่ะ!”

“ฉันจะให้เงินเธอไปตั้งตัวแล้วกัน ฉันแน่ใจว่ามันจะมากกว่าที่  
เธอทำงานทั้งชีวิต”

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเบิกโพลงด้วยความตกใจ ตอนแรกชายหนุ่ม  
เดาว่าหล่อนอาจจะดีใจจนเก็บอาการไม่มิด แต่ไม่นานเขาก็ได้คำตอบ  
แวตานั้นไม่ได้มีความดีใจสักกระพริบ กลับเต็มไปด้วยความเหยียด  
หยามปนสมเพชเวทนา จ้องมองโดยปราศจากคำพูด

ผู้ถูกมองพลันรู้สึกหน้าชา นั่นเป็นแวตาที่เขาไม่เคยได้จากใคร  
มาตลอดชีวิต

“หนึ่งล้านเหรียญ มันน้อยไปเธอ!”

สิ่งที่เขาต้องการจะเห็นคือแวตาลุกวาวด้วยความดีใจ ความ  
ตะกละโลภมาก หรืออะไรก็ได้ที่ทำให้รู้สึกเป็นฝ่ายควบคุมมากกว่านี้  
แต่ท่าทีของอีกฝ่ายช่างตรงกันข้าม ตาคู่นั้นมีแวเหยียดหยาม นิ่งเฉย  
และหล่อนก็ส่ายยืมออกมานิดๆ

“หรืออยากได้เท่าไรก็ว่าราคามาเลย!”

“เก็บเงินไว้ดูแลตัวเองเถอะ ฉันไม่อยากจะอะไรจากคุณ”

หญิงสาวไม่รู้เลยว่าตนเองได้จุดอารมณ์บางอย่างของอีกฝ่ายให้  
ลุกโชนขึ้น หล่อนเพียงแค่คิดสมเพชในหัวว่าเขาช่างเก่งกาจเสียจริง  
ตีราคาทุกอย่างออกมาเป็นตัวเลขได้หมด คำว่าน้ำใจหรือขอบคุณคง  
ไม่ต้องหวังว่าจะมีในคนแบบนี้ คนซึ่งไม่สมควรต่อล้อต่อเถียงเอามา  
เป็นอารมณ์

“ไม่อย่างได้เงิน หรือว่าเธออยากได้ออย่างอื่น...” นัยน์ตาสีคราม

หรือลงจ้องอย่างเจ้าเล่ห์ ผู้หญิงก็เหมือนกันหมด

“ฉันไม่อยากได้อะไรจากคุณทั้งนั้น นอกจากให้คุณออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้!” หญิงสาวพลันรู้สึกไม่ปลอดภัยขึ้นมา พยายามบิดแขนออกจากมือหยาบกระด้างของอีกฝ่าย

“เล่นตัวไปก็ไม่ได้ทำให้ฉันอัปราคาให้หรอก!”

“อะ...” ยังไม่ทันที่คำพูดจะเล็ดลอดออกมา ริมฝีปากร้อนผ่าวของคนตรงหน้าก็ประทับลงบนริมฝีปากหล่ออย่างหนักหน่วง

หญิงสาวเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ จากนั้นมือบางก็ทั้งทุบและตอยไปที่แก้มอกก่ายาของคนसारเลวด้านบนทันที แต่แรงของเขามีมากกว่าทำให้หล่อนไม่อาจสู้ ร่างบางจึงได้แต่ดันขลุ่ยขลักพยายามเบี่ยงหน้าหลบความป่าเถื่อนจากผู้รุกราน

ชายหนุ่มคำรามในลำคอเมื่อรู้สึกถึงฟันคมกัดเข้าที่ริมฝีปาก สร้างรอยแผลใหม่ เขาถอนจุมพิตออกจากคนใต้ร่างและตวาดเสียงกร้าว

“ชอบแบบชาติสมิ์หรือ!”

ไม่ปล่อยให้หญิงสาวได้หายใจอีกรอบ มือแข็งแรงประดุจคีมเหล็กก็บีบเข้าที่แก้มนิ่มอย่างไม่ปราณี ครั้งนี้ริมฝีปากหล่อนเปิดอ้าออกรับสัมผัสกักขฬะได้อย่างถนัดถนี่

หญิงสาวหวีดร้องในลำคอ คนसारเลวด้านบนกัดริมฝีปากของหล่อนคืนจนรู้สึกถึงรสเลือดในโพรงปาก ลิ่นสากรุกล้ำเข้ามาเหมือนสัตว์ป่าหิวกระหาย แม้จะเจ็บ อับอาย และรังเกียจแค่ไหน แต่หล่อนไม่สามารถหนีหนีจากการรุกรานครั้งนี้ได้เลย

สะใจได้เพียงไม่นาน อีกฝ่ายกลับทำในสิ่งที่ชายหนุ่มไม่คาดคิด เล็บทั้งห้าจิกเข้าที่หลังคอของเขาอย่างแรง รู้สึกเหมือนเนื้อจะหลุดติดมือเล็กนั้นออกมาด้วยก็ไม่ปาน ความเจ็บปวดทำให้เขากุมหลังคอและผะอืดผะออง โมโหจนแทบจะฉีกคนใต้ร่างให้ตายคามือ

เผียะ!

เสี้ยววินาทีที่หญิงสาวเป็นอิสระ ฝ่ามือร้อนช้ำก็ฟาดเข้าที่ใบหน้า  
คนสารเลวแทบจะทันที จังหวะที่ร่างหนาหายไปด้านหลังหล่อนก็ใช้  
กำลังทั้งหมดพลิกตัวคลานหนีออกมาจากเงื้อมมือมัจจุราช แต่ยังไม่ทัน  
ที่จะได้ลุกขึ้น มือหยาบกระด้างก็คว้าหมับเข้าที่ข้อเท้าลากหล่อนกลับ  
มาเหมือนเด็กเล่นของเล่น

“ดี! ดิ้นเข้าไป!”

“กรีดดด!”

หญิงสาวกรีดร้องเมื่ออีกฝ่ายดึงทิ้งกระดูกเสี้ยวของหล่อน  
ออก ตามด้วยฝ่ามือหยาบหนาปิดปากปิดจมูกจนได้ยินแค่เสียงอื้อ  
ร่างบางดิ้นขลุกขลักเหมือนปลาเอาชีวิตรอดบนบก ขยะแขยงจนแทบ  
อ้วกเมื่อได้กลิ่นคาวเลือดในปากและจมูก หล่อนไม่แน่ใจว่าเป็นเลือด  
ของตัวเองหรือว่าเป็นเลือดที่ไหลมาจากแผลของเขา แต่ไม่ว่าจะข้อไหน  
มันก็น่ารังเกียจอยู่ดี!

“แบบนี้ฉันก็ถนัดนะ!”

ชายหนุ่มกักไปที่ชอกคอขาวจนขึ้นเป็นรอยพันแดงๆ มือที่ว่าง  
จากการปิดปากก็บีบเคล้นทรวงอกเต่งตึงจนแทบทะลักออกมาจาก  
ชอกนี้ว ทั้งคอ เนินอก ต่างมีรอยเขียวและรอยมือประทับอยู่ หญิงสาว  
แผลงฤทธิ์แผลงเดชอยู่ได้ไม่นาน เมื่อเห็นว่าหล่อนสงบลง เขาจึงหยุด  
การกระทำและจ้องมองอย่างผู้กุมชัยชนะ

ร่างบางหยุดการต่อต้านและนอนนิ่งเหมือนท่อนไม้ ผมยาวสีดำ  
พันกันยุ่งเหยิงอยู่บนพื้น ปากหล่อนมีคราบเลือดซึ่งไม่แน่ใจว่าเป็น  
ของใคร ดวงตาโตแดงกำเริบไปด้วยหยาดน้ำตา เตรริมฝีปากอวบอิ่ม  
ล้นระริกกลับไร้ซึ่งเสียงสะท้อน

คนสารเลวถอยออกไปเพื่อให้อิสระ แต่นัยน์ตาดูดันกลับยังคง  
จ้องมองไม่วาง หล่อนได้แต่ขมขื่นเปิดเผยความหวาดกลัวไว้ในใจ ก่อน

จะยืนตัวขึ้นและเขยิบถอยหลังไปตามสัญชาตญาณ

“เอาเงินของคุณมาแล้วออกไปจากที่นี่ซะ!” พิมพณาราช่มเสียงไม่ให้สั้นไหวไปมากกว่านี้ ถึงจะขัดกับหยาดน้ำตาที่เอ่อนองเต็มใบหน้าก็เถอะ

เมื่อเห็นสภาพของหญิงสาวชุดๆ กลับเป็นเขาเองที่หมดอารมณ์สานต่อ ความเดือดดาลเมื่อครู่ค่อยๆ ลดลง ใบหน้าเล็กมีรอยแดงจากนิ้วมือของเขาครบทั้งห้า แสบไม่รู้ตัวเลยว่าตนเองเปลือยใช้กำลังมากขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร คู่ขาคู่คงที่ผ่านมาก็ล้วนแต่พึงพอใจในความบ้าคลั่งดิบเถื่อน แม้เริ่มต้นจะร้องวีดว้ายแต่สุดท้ายก็จบลงด้วยเสียงครวญคราง ทว่าสภาพของหล่อนดูเหมือนจะต่างออกไป แสบไม่มีอะไรต่างไปจากโสเภณีราคาถูกโดนรุมโทรม

“หี! เธอได้เงินที่ต้องการแน่” ชายหนุ่มใช้มือกดบาดแผลที่แขนของตน ความเจ็บค่อยๆ ปลูกอารมณ์ให้แจ่มใส

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้ายิ่งกว่าครั้งไหนๆ เขามั่นใจว่าไฉนกระทั่งเสียงเข็มนาฬิกาบอกวินาที ในใจได้แต่สับสนและกดดันผู้ติดตามทั้งสอง ป่านนี้แล้วทำไมถึงยังไม่เสนอน้ำมาอีก!

หญิงสาวกุมสวบเสื้อนั่งกอดเข้าจ้องเขม็งไปยังประตู กัดริมฝีปากไม่ให้หลุดสะอื้นออกมา ภาวนาต่อฟ้าดินให้ใครก็ได้เอา ‘สัตว์’ ตัวนี้ออกไปจากบ้านของหล่อนที ถึงแม้จะไม่ได้มองเห็นคนसारเลวแต่รู้สึกถึงสายตาเหยียดหยามไม่เป็นมิตร เหมือนความดันอากาศลดลงทำให้หายใจไม่ถนัด ร่างบางได้แต่กระซิบวงแขนกอดตัวเองแน่นขึ้นอีก ช่มความกลัวไม่ได้ และกลืนน้ำตาที่ไม่ไหว

‘ทำบุญให้สัตว์โลก!’

หญิงสาวถูเนื้อตัวอย่างแรง และอยากจะวิ่งไปล้วงคออ้วกเอาความขยะแขยงออกมาให้หมด แล้วใช้แอลกอฮอล์บ้วนปากซ้ำสักร้อย

รอบ ความหวาดกลัวและเกลียดชังทำให้หล่อนแทบจะลุกขึ้นไปเอามีด มาฆ่าชายผู้นี้

เวลาที่นานราวชั่วกัลปาวสานถูกทำลายลงเมื่อเสียงกริ่งหน้า บ้านดังขึ้น มันเป็นเวลาไม่ถึงครึ่งวินาทีที่หล่อนมองเฉียดเขาไป แนนนอน ว่าสายตานั้นยังคงจับจ้องอยู่ที่หล่อน

ผู้ถูกกระทำข่มความอับอายลุกขึ้นไปส่องตาแมวมองผู้มาใหม่ แม้ไม่มีกระจกก็พอจะรู้ว่าสภาพตนเองตอนนี้มันละเทะแค่ไหน แต่ หล่อนไม่เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ ขอแค่ให้เขาไสหัวออกไปจากชีวิตก็พอ!

ประตูไม้ถูกเปิดต้อนรับผู้มาเยือน ชายหนุ่มสองคนในชุดสูท สีดำยืนรอรอยางสงบ ด้านหลังของพวกเขา มีรถหรูจอดอยู่หลายคัน และ ชายฉกรรจ์อีกนับสิบยืนรอรอยางเป็นระเบียบ ลางสังหรณ์บอกหล่อน ว่าสิ่งที่คนสารเลวพูดน่าจะเป็นความจริง พวกนี้น่าจะเป็นคนติดตาม ที่ว่า

เมื่อเห็นเจ้าบ้าน รอยยิ้มที่ปรากฏบนใบหน้าผู้ติดตามก็พลันหุบ ลงทันควัน ทั้งสองมองหน้ากันก่อนที่คนหนึ่งจะพูดขึ้นมา

“เอ่อ...ไม่ทราบว่ามี เอ่อ...คนบาดเจ็บ” ฮาพิซหุบปากแทบไม่ทัน เมื่อโดนพี่ชายฝาแฝดหยิกให้ที่กลางหลัง เขาเพิ่งจะนึกได้ หากถามถึง คนบาดเจ็บ...ดูจากสภาพ เจ้าของบ้านควรไปโรงพยาบาลก่อนคนแรก เลย

“เอ่อ...ไม่ใช่ครับ พวกผม...” เขาพยายามเอ่ยแก้

“ถ้ามาหาคนก็รีบเอากลับไป” หญิงสาวเบี่ยงตัวให้ฝาแฝดคู่นี้ เข้ามาในบ้าน ทั้งใบหน้าและรูปร่าง ทั้งสองเหมือนกันทุกกระเบียดนิ้ว

“กว่าจะเสนอนหน้ามาได้!” เสียงทุ้มดังมาจากข้างหลังก่อนที่มือ หยาบของผู้พูดจะดึงร่างของหล่อนให้ถอยห่างจากประตูอย่างแรง

พิมพ์นารากำมือแน่น สบประตู่ตัวเองที่ช่วยคนแบบนี้มา

“ผมดีใจที่นายท่านปลอดภัย” แฝดผู้พี่กล่าว

“แต่ฉันคิดว่าพวกแกคงเป็นผีเฝ้าทะเลทรายไปแล้ว”

“น่าจะเป็นที่หลังนายท่านนะครับ” แผลอีกคนกล่าวเมื่อเห็นสภาพของผู้เป็นเจ้านาย

“ฉันเป็นเพื่อนเล่นเกตั้งแต่เมื่อไหร่!”

ทั้งสองแยมั้มเมื่อเห็นว่าผู้เป็นเจ้านายไม่เพียงแค่ว่าปลอดภัย แต่ยังมีแรงพูดจาแตกดัน ฮาพิชลอบมองไปทางหญิงสาวเจ้าของบ้านด้วยสายตาจนเป็นพักๆ หรือจะเป็นพวกนักฆ่าที่โดนนายท่านจัดการแต่ดันไม่ตาย เพราะสภาพอีกฝ่ายดูยังงี้ก็ไม่เหมือนคนปกติจริงๆ

“ฉันจะจ่าย ‘ค่ารักษาพยาบาล’ ไปเอาเช็คม” ผู้เป็นเจ้านายออกคำสั่ง นัยน์ตาสีครามปรายมองด้านข้างเล็กน้อย

ยะตีไม่ถามอะไรให้มากความ หยิบบางสิ่งออกมาจากข้างในเสื้อสูท และเหลือบมองไปยังหญิงสาวชั่วคราว เขาก็มีความสงสัยอย่างเดียวกับน้องชายฝาแฝด

“หนึ่งล้านน่าจะพอนะ!” ชายหนุ่มเขียนตัวเลขและเซ็นชื่อลงบนเช็คอย่างรวดเร็วตามความเคยชิน ก่อนจะปากระดาษใบน้อยซึ่งมีมูลค่าพอสมควรใส่หน้าเจ้าของบ้านอย่างหยาบคาย

ดวงตาโตมองกระดาษสีขาวค่อยๆ ตกลงตามแรงโน้มถ่วงของโลก คล้ายกับความอดทนของหล่อนที่สุดท้ายก็มาถึงจุดสิ้นสุด มีอบางกำหนดแน่นจนตัวสั่นเต็ม

เหมือนผู้ติดตามทั้งคู่จะคาดเดาอะไรออก แผลผู้น้องจึงพูดขึ้นทำลายบรรยากาศอึมครึม

“ขอบคุณที่ช่วยเหลือเจ้านายของพวกผมครับคุณผู้หญิง”

“เชิญพวกคุณไปเถอะค่ะ”

หล่อนไม่แม้แต่จะปรายตามอง เสมือนพวกเขาเป็นอากาศธาตุ

“หึ! คนเขาจะรีบไปใช้เงิน พวกแกอย่าไปขวางเลย” ผู้บาดเจ็บเดินตัวปลิวออกจากบ้านตรงไปที่รถ ก่อนจะตะโกนเรียกเมื่อเห็นว่า

ผู้ติดตามของตนไม่ตามมาสักที

“ชักช้าทำไม!”

ผู้ติดตามทั้งสองมองหน้ากัน ก่อนที่คนหนึ่งจะล้วงนามบัตรออกมาส่งให้เจ้าบ้านผู้โชคร้าย

“ถ้ามีปัญหอะไรติดต่อมาที่ผมได้เลยนะครับ เจ้านายพวกเราคงทำให้คุณลำบากไม่น้อย” ยะตีมกล่าวด้วยความสุภาพยิ่งเพราะรู้จักนิสัยผู้เป็นเจ้านายดี

ปัง!

ไม่มีคำตอบใดทั้งสิ้น หญิงสาวปิดประตูใส่หน้าคนทั้งสองแบบไม่ต้องรักษาคำว่ามารยาท ทั้งคู่มองหน้ากันโดยไม่พูดอะไรให้มาก

พิมพินาราไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าการกระทำทั้งหมดของตนตกอยู่ในสายตาของชายอีกคน ชายหนุ่มกระตุ้ยมมูมปากอย่างผู้มีชัย เขาไม่เชื่อว่าจะมีอะไรในโลกนี้ที่เงินซื้อไม่ได้!

# 3

## ปารีส...เมืองแห่งรัก

แน่นอนว่าเรื่องเมื่อสองสัปดาห์ก่อนยังติดค้างอยู่ในหัว หลังจากจัดการปัญหาการส่งสินค้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว นอกจากงานมหาศาลที่ต้องจัดการ ทุกวันมีเกลก็จะเจียดเวลาตามผู้ติดตามด้วยประโยคเดิม

“ผู้หญิงคนนั้นเอาเชื้อมาขึ้นเงินรึยัง”

“ยังครับ”

“หึ! อยากจะเล่นตัวเพื่อเอาเงินมากกว่าเดิมละสิ!”

หล่อนต้องใช้ลูกไม้ปัญญาอ่อนพยายามดึงความสนใจแน่นอน ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเจอใครที่กล้าปฏิเสธเงื่อนไขแบบนี้ได้ แต่ผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง คงเสียใจที่ยังไม่ได้ใช้มารยาทมากกว่า

“โห. ไปเช็กกับธนาคาร พวกนี้ทำงานช้ายิ่งกว่าอะไร” ผู้พูดใช้ปลายนิ้วเคาะโต๊ะทำงาน นัยน์ตาสีครามหรือลงเล็กน้อย

“เงินล้านเหรียญนะครับนายท่าน ไม่ใช่ร้อยเหรียญ ถ้ามีการเคลื่อนไหวจริงๆ ทางธนาคารต้องแจ้งมาแล้ว” ฮาพิชตอบโดยที่ไม่ละสายตาจากเอกสารในมือ

“แล้วแกเช็กรึยัง”

“ยังครับ”

“ฉันว่าแล้วเชียว ใครจะปฏิเสธเงินได้” เจ้านายหัวเราะในลำคอ

ขณะเอนร่างพิงพนักเก้าอี้ ใบหน้าแข็งกร้าวฉายความพอใจอย่างปิด  
ไม่มิด ก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่ง...

สองผู้ติดตามฝ่าฝืนดอดมองหน้ากันไม่ได้ นำแปลกที่เจ้านาย  
ผู้ไม่สนใจเรื่องหุยมหิมนสามารถแบ่งเวลามาสนใจเรื่องผู้หญิงคนหนึ่ง  
แถมยังกินเวลานานขนาดนี้

“หลังจากที่เราปิดกั้นการส่งและขายอาวุธของซีคอาเหม็ดแล้ว  
สายของเรารายงานมาว่าทางนั้นค่อนข้างลำบากทีเดียว นอกจากต้อง  
ระวังพวกโจรทะเลทรายแล้วยังต้องระวังพี่น้องกันเองแย่งชิงกองสมบัติ  
นั้นอีก” ยะตีมรายงานตามข่าวกรองที่ตนได้รับอย่างไม่มีตกหล่น

“ส่งอาวุธกับเสบียงไปเพิ่มให้พวกโจรทะเลทรายอีก ติดต่อพวก  
พี่น้องพวกนั้นด้วย ถ้าสนใจมาร่วมธุรกิจกันฉันก็ยินดี” ผู้เป็นเจ้านาย  
โบกมืออย่างไม่ใส่ใจ

“เรื่องติดต่อกคงไม่มีปัญหา แต่เรื่องอาวุธ...รอบก่อนเราก็ส่งไปให้  
เยอะแล้วนะครับ เกรงว่าจะนำส่งเสียเขาได้”

“ไอ้ซีคแกนั้นจะรู้รึว่ากำลังเล่นอยู่กับอะไร กล้ามากนะที่ส่งคน  
มาฆ่าฉัน ระยำจริงๆ ในเมื่อมันคิดลงมือกับฉัน คงคำนวณผลลัพธ์  
ตอนทำพลาดไว้แล้ว” ริมฝีปากหยักวาดรอยยิ้มเย็นเยียบ ไม่คิดจะ  
เหลือทางรอดไว้ให้อดตีหุ่นส่วนที่แหว่งกุด

“ถูกผู้ขายฆ่าได้หยามไม่ได้นะครับ นายท่านเล่นไปเจ๊าะแจ๊ะกับ  
สาวในฮาเร็มเขาก่อน คราวนี้นายท่านน่าจะโดนฟันสักที่สองที่จริงๆ”  
ฮาฟิซส่ายหน้าพูดติดตลก ไม่คิดจะเข้าข้างผู้เป็นเจ้านายเท่าไร

“ฉันเป็นเพื่อนเล่นแกเหวอ”

“ได้ครับ ผมจะรีบจัดการให้” สองฝ่าฝืนส่งสัญญาณให้กัน  
ก่อนจะขอตัวออกมาข้างนอก

ภายในห้องทำงานกลับสู่ความเงียบอีกครั้ง ผู้เป็นเจ้าของเอน  
หลังนั่งไขว่ห้างมองออกไปนอกหน้าต่าง ทิวทัศน์สวยถูกใจสมเป็นห้อง

ราคาแพงที่สุดของโรงแรมห้าดาว ความหรูหราไม่ต้องพูดถึง แค่ว่ากัน  
ดอกไม้ก็แทบจะเคลือบทองคำอยู่แล้ว ผู้หญิงจนๆ คนหนึ่งคงไม่มีทาง  
ได้สัมผัสความรู้สึกอะไรแบบนี้

“กล้าปฏิเสธเงินของฉันเหรอ...ไม่มีทาง”

**“ฉันไม่อยากให้เธอไปเลย เธอไม่ลาออกไม่ได้หรอก” หญิง**

สาวผมทองกระโดดกอดเพื่อนสาวพลาสส่งสายตาละห้อยอ้อนวอน  
ทำงานมาด้วยกันมานาน อยู่ๆ มาได้ยินว่าเพื่อนสนิทที่แสนจะน่ารัก  
ยื่นจดหมายลาออก มันใช่เรื่องที่จะทำให้ใจได้เธอ

“โอ...อลิส” พิมพินารายณ์ผมอีกฝ่ายเบาๆ

“ฉันไม่ได้ไปไกลถึงดาวอังคารสักหน่อย แค่อกลับไปหางานทำที่  
บ้านเกิดแค่นั้นเอง จากมานานฉันก็คิดถึงบ้านนี่นา ที่เธอยังบินไปบินมา  
ระหว่างที่นั่นกับฝรั่งเศสเป็นว่าเล่น ไม่รู้คิดถึงบ้านหรือคิดถึงใคร”

“แซวไปเถอะ ไว้มีมั่งแล้วจะรู้” ผู้ถูกแซวทำหน้าองุ่น แต่ก็ลงมือ  
ช่วยเพื่อนสาวเก็บของใส่กล่องแต่โดยดี

“แล้วเมื่อไหร่หนูจะหาคนรู้ใจล่ะลูก น้ำกับบอริชรออยู่นะ” เสียง  
ของหญิงวัยกลางคนดังขึ้นจากด้านหลัง

ผู้เป็นหลานยิ้มกว้างหลุดหัวเราะแทบจะทันที

“ไม่เอาด้วยหรอกค่ะ หนูอยู่รอดูหลานๆ โตดีกว่า”

“พูดไปเถอะนารา ระวังมันจะมาแบบไม่รู้ตัว” สาวชาวฝรั่งเศส  
หัวเราะลั่นเสียงสดใส รีบหลบสันหนังสือเป็นพัลวัน

“เธออยากจะกลับไปเก็บของที่บ้านรีเปล่า เดียวฉันไปเป็นเพื่อน”

มือของพิมพินารากะตุกเล็กน้อย พยายามรักษารอยยิ้มบน  
ใบหน้าให้เป็นปกติ หลังจากเหตุการณ์สยองขวัญเมื่อเดือนที่แล้ว  
หล่อนก็คิดว่าไม่กล้าอยู่คนเดียว หากจะเล่าให้ใครฟังก็กลัวเป็นเรื่องใหญ่  
จึงได้แต่กู้เรื่องโกหกบอกเพื่อนและนำสาวไปว่า คินที่หล่อนออกไปซื้อ

ของ มีใจมาแะประตูบ้านและทิ้งร่องรอยเอาไว้ หลังจากนั้นไม่ต้อง  
เอ่ยอะไรให้มากความ เพื่อนสาวที่แสนรู้ใจก็ชวนให้หล่อนขนของย้าย  
ไปอยู่ด้วยกัน

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่มีอะไรสำคัญ” พิมพ็นร่ายยิ้มน้อยๆ รักษา  
อาการ ไม่มีทางที่หล่อนจะกลับไปที่บ้านหลังนั้นอีกแน่นอน

“น้ำติดต่อบริษัทส่งของไว้ให้แล้ว วันอาทิตย์น่าจะเข้าไปดูพวก  
คนงานขนของ บางทีอาจจะไปถึงที่ไทยช้าหน่อย หนูไม่มีของมีค่าหรือ  
อะไรสำคัญใช่ไหมลูก”

“ขอบคุณคุณน้ามากๆ นะคะที่เป็นธุระให้หนู” พิมพ็นร่ายให้  
ขอบคุณจากใจจริง ถึงแม้ว่าภริยาจะไม่ใช่มารดาผู้ให้กำเนิด แต่ก็ดูแล  
หล่อนมาไม่ต่างจากดูแลลูกๆ เลย

“ทำเป็นคนอื่นคนไกลไปได้ เด็กนี้...”

หญิงสาวใช้เวลาจัดการกับเอกสารและข้าวของต่างๆ อีกสอง  
สามวัน เมื่อครบยี่สิบเงินเก็บแล้วก็อดที่จะภูมิใจในตัวเองไม่ได้ เงินเดือน  
และโบนัสที่สะสมมาสามปีนี้ทำเอาหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง การกลับ  
ประเทศไทยครั้งนี้ขึ้นมึนกว่าที่คาดการณ์เอาไว้มากทีเดียว

## หกเดือนต่อมา

ในโลกนี้มักมีอะไรแปลกๆ ชวนตื่นเต้นเกิดขึ้นอยู่เสมอ ชีวิตของ  
พิมพ็นร่ายก็เช่นกัน เมื่อสองวันก่อนหล่อนยังนั่งจมอยู่กับกองเอกสาร  
เรื่องงานที่ประเทศไทยอยู่เลย แต่วันนี้กลับมามีชีวิตที่ปารีส

ผู้คนจำนวนมากก้มหน้าเดินขวักไขว่ไม่ต่างจากในกรุงเทพฯ-  
มหานครเท่าใดนัก ตึกกรามบ้านช่อง สิ่งก่อสร้าง ศิลปกรรม บรรยากาศ  
รอบตัวที่หล่อนเคยได้ยินคนพูดถึงว่าเป็น ‘เมืองโรแมนติก’ ตอนแรก  
ก็ไม่เชื่อเท่าใดนัก แต่เมื่อได้มาเห็นด้วยตัวเองก็พบคำตอบ ว่าเป็นเมือง  
ที่สมกับฉายาจริงๆ

“นี่เธอใช้ชีวิตอยู่มาจนโตได้ยังไงเนี่ย สัตว์เซตร้อนแบบฉันทั้งใน  
วิวัฒนาการจริงๆ” สาวเอเชียบนอุบอิบพลางปิดละอองหิมะที่ติดอยู่  
บนผมออก ลมหายใจที่ออกมาเป็นไอขาว ใบหน้าแดงระเรื่อเล็กน้อย

“นี่แหละคืออากาศดี”

“เธอคิดไปเองคนเดียววีเปล่า คนอื่นไม่เห็นทำหน้ามีความสุข  
แบบเธอเลย” ผู้พูดปล่อยให้เพื่อนสาวผมทองเจ้าบ้านจุงแขนเข้าร้าน  
เครื่องประดับราคาแพงที่ตั้งอยู่บนถนนของเซลิเซ ย่านช้อปปิ้งสุด  
หรูหราที่หล่อนเห็นราคาก็ได้แต่อ้าปากค้าง

“ฉันจะให้อะไรเป็นของขวัญแต่งงานดี ฉันตื่นเต้นจนสมองตื้อ  
ไปหมดแล้ว” อลิซไม่สนใจ หันมาเอ่ยถามความเห็น

“ฉันเห็นเธอตื่นเต้นตั้งแต่โทร. หาฉันเมื่อเดือนก่อน นี่ยังตื่นเต้น  
อยู่อีกหรอ ฮ่าๆ” พิมพ์নারรีบเอามือปิดปากตัวเองเมื่อเห็นว่า  
หัวเราะดังไปหน่อย จนคนในร้านและพนักงานคนอื่นหันมามอง

“จ๊ะ อย่าให้เธอแต่งงานบ้างก็แล้วกัน แม่เพื่อนเจ้าสาวตัวดี”

“เธอไม่ได้หัวเราะฉันเร็วๆ นี่แน่นอน”

ระหว่างที่รอเพื่อนรักเลือกเครื่องประดับเป็นของขวัญให้แก่ผู้ที่  
สามี อยู่ๆ พิมพ์นาราก็กะลือไปเห็นชายหนุ่มร่างสูงในชุดเสื้อโค้ตสีดำ  
สองคนเดินเข้ามาในร้าน เลี้ยวหน้าด้านข้างละมุนน่ามองราวกับรูปปั้น  
ผมสีน้ำตาลอ่อนเซตเป็นทรงเรียบร้อย แต่งกายเหมือนเพิ่งลงจาก  
รันเวย์ หล่อนไม่แปลกใจเลยที่การปรากฏตัวของพวกเขาเรียกสายตา  
สาวๆ ได้มากกว่าเครื่องประดับเสียอีก

“โอ้...พ่อทูนหัว ทำไมฉันต้องกำลังจะเป็นเจ้าสาวด้วย” อลิซ  
กระโดดมากระซิบข้างหูเพื่อน

“ไม่ต้องเสียใจ ฉันจะसानฝันให้เธอเอง” พิมพ์นาราทตอบกลับ  
ด้วยน้ำเสียงทะเล้น ยิ่งเห็นเพื่อนสาวทำหน้าย่นยิ่งหัวเราะชอบใจ

“หน้าตาเหมือนกันยังกับแกะแบบนั้นเธอเลือกได้หรือว่าจะ

सानฝันกับใคร ฉันนะรักที่เสียตายน้อง จะให้ทำร้ายจิตใจคนใดคนหนึ่ง  
ฉันทำไม่ได้” ว่าที่เจ้าสาวหัวเราะคิกคัก

ชายหนุ่มสองคนกวาดตามองทั่วร้าน ก่อนจะมาหยุดที่หญิงสาว  
สองคนที่กำลังเลือกของอยู่ไม่ไกลนัก

พิมพ์นารากับอลิซนั่นเอง...

พิมพ์นารานิ่งไปชั่วครู่ สมองประมวลผลความทรงจำบางอย่าง  
ชีวิตหลอนเจอฝาแฝดไม่มากนัก เมื่อสบนัยน์ตาสีฟ้าอ่อนชัดๆ พลัน  
เหมือนพายุหิมะหนาวเหน็บที่สุดในโลกพัดเข้ามาพาดหน้าอย่างจัง  
หัวใจที่เคยแข็งแรงเคลื่อนลงไปอยู่ที่ตาตุ่มตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

“โห ยังกับนายแบบเลย เขามองมาที่เราด้วยละ แหม...นารา  
อย่าบอกนะว่าเธอกำลังเลือกอยู่จริงๆ” เพื่อนสาวกระซิบกระซาบที่  
ข้างหูพิมพ์นาราและชนไหล่กระซึกเข้าหา

“...”

“นารา...นารา”

สติของหลอนถูกดึงกลับมาอีกครั้งเมื่อเพื่อนสาวเขย่าแขนเรียก  
และรีบหันหน้าไปอีกทางเพื่อหลบชะตาที่กลั่นแกล้งถึงปารีส แต่ดู  
เหมือนจะเข้าไป เพราะหนึ่งในสองหนุ่มเดินเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้ม  
หวานละลายใจ จนหลอนโดนเพื่อนตัวดีล็อกแขนไม่ให้ไปไหน

“ผมว่าเราเคยเจอกันนะครับ” ฮาพิชฉีกยิ้มกว้าง ยิ่งทำให้เขาดู  
มีเสน่ห์น่ามองมากขึ้นไปอีก

“ฉันเพิ่งเคยมาที่นี่ครั้งแรก คุณคงจำผิดแล้วค่ะ” พิมพ์นารา  
ปฏิเสธเสียงแข็ง พยายามดึงแขนเพื่อนสาวออกร้าน แต่โชคไม่ดี  
เท่าไรเพราะอีกฝ่ายรั้งให้หลอน ‘सानฝันร้าย’ ต่อ

“ฉันชนะ เป็นเธอจริงๆ ด้วย” แผลผู้น้องหันไปยกคิ้วหัวตาให้  
ผู้เป็นพี่ชายที่เดินตามหลังมา

“รู้จักกันด้วยเหรอ ทำไมเธอไม่เคยบอกฉันเลยว่ามีเพื่อนหล่อ

ขนาดนี้” อลิซแอบกระซิบ ตีไหล่เพื่อนเบาๆ

“เขาจำคนผิดนะ” พิมพินารากะซิบกลับ หล่อนไม่คิดว่าบุคคล  
แปลกหน้าจะได้ยิน

“ผมความจำดีนะครับ ต้องเป็นคุณแน่ๆ” ฮาพิซยังคงยืนยัน

“แต่ฉันไม่เคยเจอคุณ”

“ผมไม่ได้หมายถึงที่นี่ครับ ผมหมายถึงที่ไคโร” แผลผู้น้องยิ้ม  
แยมกล่าว ไม่ได้สังเกตว่าหญิงสาวหน้าซีดเผือดจับพลัน

อลิซอ้าปากค้างจ้องหน้าเพื่อนเขม็ง พิมพินาราตีแขนเพื่อนสาว  
เบาๆ ตอนอยู่ที่ไคโรทำแต่งงาน จะเอาเวลาที่ไหนออกไปเจอผู้ชาย

เมื่อเห็นว่าจวนตัว พิมพินาราจึงออกแรงมากกว่าเดิมเพื่อลาก  
แขนเพื่อนสาวออกจากร้าน มันเป็นเรื่องตลกร้ายชัดๆ ที่ฝันร้ายตามมา  
หลอกหลอนถึงที่เมืองโรแมนติก ไม่ทราบว่าจะเพ่งคิดเล่นตลกอยู่  
อยากจจะร้องเรียนว่าหล่อนขำไม่ออกสักนิด!

“ผมเห็นคุณที่ตรงหัวมุมนั่น ตอนแรกคิดว่าตาผาด แต่ดูอีกทีผม  
ก็ว่าผมจำคุณได้ เลยคิดว่าควรจะมาทักทายครับ”

หากเป็นหญิงสาวคนอื่นคงละลายเหมือนไอศกรีมเมื่อมีหนุ่ม  
หล่อตาหวานมาเดินตาม แต่สำหรับพิมพินารามันไม่ใช่ หล่อนไม่อยาก  
ร่วมถนนเดียวกับคนพวกนี้ด้วยซ้ำ!

“ว่าแต่คุณชื่อ...”

“ลิ้มมันไปซะเถอะคะ” ในที่สุดหล่อนก็หันกลับไปตอบ คิ้วเรียว  
ขมวดแน่นบ่งบอกถึงความยุ่งยากใจ

“ฉันไม่อยากพบพวกคุณอีก ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับพวกคุณ ดังนั้น  
ไม่ต้องมาทักฉัน ไม่ต้องมายุ่งกับฉัน ลาก่อนนะคะ”

ไม่ต้องรอคำตอบ พิมพินาราก็ลากแขนเพื่อนสาวที่กะพริบตา  
ปริบๆ ออกมาทันที ไม่สนใจว่ามารยาทจะแยแค่ไหน ถึงยังงักแงไม่ได้  
เจอคนพวกนี้อีกแล้ว อย่าได้พบอย่าได้เจอ ไปที่ชอปปี้ เถอะ!

“นารา! นี่เหอใจที่เธอบอกว่ามาแะบ้านเธอ” อลิชถามด้วยความตกใจหลังจากฟังเรื่องเล่าที่พิมพ์นาราแต่งขึ้นอีกหน สีหน้าไม่ค่อยอยากจะเชื่อเท่าใดนัก

“ฉันเห็นแวบๆ แต่ก็ประมาณนั้นแหละ” คนโกหกที่ไหนจะจำรายละเอียดได้ ดังนั้นหล่อนจึงไม่ได้เจาะลึกเรื่องราวมาก

“นี่ไม่ใช่โจรธรรมดาแล้วนารา พวกเขาคือโจรปล้นใจ!”

“ให้ไปปล้นบ้านเธอไหมล่ะ”

“กรี้ด ฉันยอมให้พวกเขาปล้นสวาทนะ”

พิมพ์นารากลอกตาให้เพื่อนสาว ไม่อยากจะเชื่อว่าฝรั่งผมทองก็เล่นมุกไร้สาระแบบนี้ด้วย

“ถ้าเธอเจอแบบฉัน เธอจะไม่พูดแบบนี้แน่นอน”

“ไม่เจอก็โชคดีแล้ว ไม่งั้นเปลี่ยนว่าที่เจ้าบ่าวแน่นอน”

“ฉันจะเอาคำพูดนี้ไปฟ้องปีแอร์” คำพูดติดตลกของเพื่อนทำเอาพิมพ์นาราได้แต่ขำและส่ายหน้าอย่างระอາใจ อารมณ์ขุ่นมัวเมื่อครู่ลดลงไม่น้อย

“ฉันแค่พูดเล่น ฉันรักว่าที่สามีฉันที่สุดแล้ว ฮ่าๆ” สาวผมทองหัวเราะลั่น ก่อนจะกลับมาสงสัยในจุดบอดของเนื้อเรื่อง

“ดูสองคนนั้นไม่น่าจะเป็นโจรได้เลยนะ ตั้งแต่หัวจดเท้ามีชิ้นไหนไม่แพงบ้าง บางทีที่พวกเขาเข้ามาทักอาจเป็นเพราะอยากจะขอโทษเธอก็ได้ อาจจะเป็นเรื่องเข้าใจผิด”

“ใครจะไปรู้ว่าเบื้องหลังของแพงๆ ซ่อนอะไรไว้บ้าง คนดีคนเลวตัดสินกันที่รูปร่างหน้าตาไม่ได้หรอก สมัยนี้คนโรคจิตเยอะแยะไป” หล่อนนึกไปถึงคนเลวอีกคน หัวคิ้วที่เพ็งจะคลายออกจากกันกลับมาผูกแน่นอีกรอบ

“ก็จริง...” อลิชเหลือบมองเพื่อน ดูท่าอีกฝ่ายจะไม่อยากพูดถึงจริงๆ

“สรุปฉันยังไม่ได้ของขวัญเลยนะ ถ้าไม่ได้วันนี้ฉันไม่กลับจริงๆ ด้วย” สาวฝรั่งเศษพยายามกลบเกลื่อน ซึ่ไม่ซื้อมือไปยังร้านรวงข้างทางมากมายที่ยังไม่ได้เข้าไป

“รับคำสั่งจะมาตาม จะไปทางไหน ร้านไหน ได้โปรดบัญชามาเลยเจ้าคะ”

“พูดแล้วนะ วันนี้ฉันไม่ปล่อยเธอจริงๆ ด้วย”

พิมพณารามองเพื่อนสาวที่หัวเราะคิกคักมีความสุข รู้สึกมีความสุขไปกับอีกฝ่ายด้วย เรื่องพวกนั้นมันก็แค่อดีตที่ผ่านมาไปแล้ว อย่าไปให้คำจนทำลายช่วงเวลาดีๆ ในปัจจุบันเลย

**วันแห่งการเป็นเพื่อนเจ้าสาวของพิมพณารามาถึง ช่วง**  
กลางวันอลิสและปีแอร์จัดงานแต่งงานแบบเรียบง่ายที่โบสถ์เล็กๆ แห่งหนึ่ง มีลักซ์พยานเป็นคนในครอบครัวของแต่ละฝ่ายและเพื่อนของทั้งคู่ ตั้งแต่รู้จักกันมาหล่อนไม่เคยเห็นอลิสมีความสุขเท่านี้มาก่อน เพื่อนสาวหัวเราะทั้งวัน ยิ้มแย้ม และร้องไห้เมื่อกล่าวสาบานรัก ก่อนจะเดินมามอบช่อดอกไม้ให้หล่อนหลังจากงานจบ

“เธอเป็นเพื่อนรักของฉัน เป็นเพื่อนเจ้าสาวที่ดีที่สุด ฉันได้แต่หวังให้เธอพบคนที่ใช่ มีความสุขมากๆ เป็นความรักที่ดีที่สุดในชีวิต” เจ้าสาวกล่าวทั้งน้ำตา และมองสามีหมาดๆ ด้วยแววตาหวานซึ่ง

“ไม่เอา ไม่ร้องไห้นะอลิส วันนี้เป็นวันที่เธอควรจะมีมีความสุขและสวยที่สุด มีที่ไหนร้องไห้จนมาสคاراเลอะแบบนี้” พิมพณาราชูเสียงลั่น ช่มใจไม่ให้ซึ่เยตามอีกฝ่าย

“ฉันจะหยุดร้องไห้ ถ้าเธอไปคุยกับเพื่อนเจ้าสาว” เจ้าสาวยิ้มเจ้าเล่ห์ น้ำตาหยุดไหลเหมือนสั่งได้ จะปล่อยให้เพื่อนเจ้าสาวคนสวยโสดต่อไปเรื่อยๆ ได้อย่างไหน

“งั้นฉันไปหยิบทิชชูให้นะ”

“...”

**หลังจากเสร็จสิ้นพิธีในตอนเช้า ตกค่ำปีแอร์กีเซอร์โพธส์**  
เจ้าสาวด้วยงานปาร์ตี้สุดหรูที่โรงแรมห้าดาวในปารีส และที่พิมพ์นารา  
ไม่คาดคิดคือการที่โดนเพื่อนสาวคนอื่นจับแต่งตัวด้วยชุดที่ขัดกับ  
สภาพอากาศข้างนอกเหลือเกิน เพราะเปิดนั้นโชว์นี้ และรองเท้าส้นสูง  
แหลมปรี๊ดที่ทำให้เดินเซไปเซมาทุกสองก้าว เข้าทางแม่สื่อผมทองเมื่อ  
อลิซพยายาม ‘ยัดเยียด’ หล่อนให้ไปชนกับเพื่อนเจ้าบ่าวอยู่บ่อยๆ

“ขอบคุณค่ะฟราสซิส” หล่อนกล่าวขอบคุณเพราะชายหนุ่ม  
ช่วยพุงเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ ค่อยๆ เกาะมือของอีกฝ่ายที่โอบเอว  
ออกอย่างละมุนละม่อมเพื่อไม่ให้หน้าเกลียดจนเกินไป

“เป็นเกียรติของผมที่ได้ช่วยคุณครับ” ดวงตาของชายหนุ่มพราว  
ระยิบ การได้ใกล้ชิดสาวสวยแบบนี้...เป็นใครจะไม่ชอบ

หญิงสาวตรงหน้าสวมชุดเดรสสั้นรัดรูปแขนยาวปักเลื่อมระยิบ  
สีดำ ด้านหลังของชุดเว้าลึกจนเกือบจะถึงบันเอวเผยให้เห็นแผ่นหลัง  
เนียนย้วยวนสายตา ผมยาวสลวยที่เคยเห็นเมื่อตอนกลางวันถูกรวบ  
เป็นมวยต่ำๆ ระตันคอระหง คิ้วตาจมูกปากประดับอยู่บนใบหน้ารูปไข่  
ทรงเสน่ห์ หญิงสาวไม่ได้สยหายดอ้ม แต่เขาก็ไม่อาจจะสายตาไป  
ได้ โดยเฉพาะเวลาที่ริมฝีปากอวบอิมแยมอิมจนหางตาโค้งลง จะมี  
ผู้ชายสักกี่คนเชื่อว่าที่ไม่ยอมใจอ่อนให้ดวงตาคุณนี้

ปาร์ตี้ล่องเลยมาจนเกือบเที่ยงคืน สำหรับพิมพ์นาราแล้ว...มัน  
เกือบจะเป็นงานเลี้ยงที่สนุกที่สุดที่หล่อนเคยเข้าร่วม เว้นแต่ต้องคอย  
ยืมแท็กซี่ ตอบคำถามหนุ่มฝรั่งเศสตรงหน้าที่พูดไม่หยุด และพยายาม  
หลบมือปลาหมึกที่เลื้อยมาพันรอบเอวได้ทุกเวลา

“ว่าแต่คุณพิมพ์นาราไม่สนใจจะมาทำงานที่นี่หรือครับ”

“คงไม่ไหวค่ะ ฉันฟังพูดอ่านเขียนฝรั่งเศสไม่ได้สักตัว” หญิงสาว

ตอบเสียง

“ผมพอจะรู้จักครูสอนดี ๆ หลายคนนะครับ อย่างน้อยๆ ก็ผมคนหนึ่งที่พักผ่อนสำหรับคุณเสมอ”

ในระหว่างสถานการณ์กระอักกระอ่วนที่อีกฝ่ายต้องพิมพ์นาราไม่วางตา เพื่อนสาวตัวดีก็แทรกเข้ามาเหมือนสวรรค์โปรด อลิซขอโทษเพื่อนสามีเพื่อไม่ให้เสียมารยาท ก่อนจะดึงแขนหล่อนออกมาคุยอย่างเป็นส่วนตัว

“แฮม ฉันไม่ได้ขัดจังหวะพวกเธอใช่ไหม เธอเป็นยังงี้บ้าง”  
ผู้เป็นเจ้าสาวเอ่ยถาม

“ขัดจังหวะที่ฉันจะมะเหงกเขาน่ะสิ” คิวเรียขมวดเข้าหากัน

“ไม่จับคู่ได้ไหม ฉันยังไม่พร้อมจริงๆ” พิมพ์นาราเอ่ยขอร้องอย่างจริงจัง

“เอาน่า เธอไม่ชอบคนนี้ก็ไม่ใช่ไร นี่...ฉันว่าจะเซอร์ไพรส์ปีแอร์ตอนพูดส่งท้าย”

“อย่าบอกนะว่าเธอตื่นเต้นจนทำอะไรไม่ถูกอีกแล้ว”

“ไม่ใช่เรื่องนั้น คือฉันลืมกล่องของขวัญไว้ข้างบนนะ แล้วฉันก็แยกกว้างออกไปไม่ได้จริงๆ ถ้าปีแอร์มองหาฉันแล้วไม่เจอ เขาก็ต้องตามหาฉัน เซอร์ไพรส์มันก็จะไม่เป็นเซอร์ไพรส์นะสิ เธอช่วยฉันได้รึเปล่า”

“ฉันเต็มใจช่วยเธอมากๆ เลยเพื่อนรัก อะไรก็ได้ที่ไม่ต้องกลับไปยืนฉีกยิ้มอยู่ตรงนั้น”

พิมพ์นาราปลื้มตัวมาเอาของขวัญให้เพื่อนสาว ห้องสวีทของโรงแรมห้าดาวนี่สมชื่อจริงๆ ทิวทัศน์จากหน้าต่างคือหอไอเฟลซึ่งประดับประดาด้วยไฟสวยงามท่ามกลางหิมะโปรยปราย พระจันทร์ทอแสงนุ่มนวลราวกับภาพวาด หล่อนอดที่จะยืนชื่นชมความงามของบรรยากาศไม่ได้จนลืมเวลาที่ควรออกไป

“โอ๊ะ!”

เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเพื่อนสาวกำลังรออยู่ หล่อนก็รีบหมุนตัวกลับไปหยิบกล่องของขวัญออกจากห้อง โชคร้ายเมื่อสิ้นสูงที่หล่อนคิดว่ามันอาจจะสร้างปัญหา...มันดันสร้างปัญหาจริงๆ ข้อเท้าของหล่อนบิดผิดองศาในจังหวะที่หมุนตัว แม้จะเล็กน้อยแต่ด้วยความสูงสี่นิ้วทำให้ทุกอย่างยากขึ้น เมื่อเสียการทรงตัว ร่างบางจึงล้มโครมลงไปกับพื้นทันที

“อ๊อย! อะไรเนี่ย!”

หญิงสาวถอดรองเท้าและพยายามลุกขึ้น แต่ดูเหมือนจะเป็นหนักกว่าที่คิด กระทั่งไม่สามารถเดินได้ด้วยตัวเองด้วยซ้ำ หล่อนพยายามคลานไปกับพื้นอย่างทุลักทุเล ได้แต่บ่นในใจว่าทำไมห้องแพงๆ มันถึงได้กว้างเสียจริง แต่ก่อนที่จะถึงทางออก คู่มือสาวกลับเปิดประตูเข้ามาก่อน

“นารา! ฉันก็นึกว่าเธอหลงทางไปไหน” อลิซและปีแอร์รีบเดินเข้ามาพụngหญิงสาว ก่อนกวาดตามองว่ามีส่วนไหนของเพื่อนเจ้าสาวเสียหายหรือเปล่า

“ฉันขอโทษ ข้อเท้าฉันแพลงนะ ลูกเดินออกไปไม่ไหวจริงๆ” เมื่อเห็นหน้าปีแอร์ พิมพ์นาราก็ปลื้มนึกขึ้นได้ว่าเพื่อนสาวกำลังวางแผนเซอร์ไพรส์สามีหนุ่ม คิดได้ดังนั้นจึงรีบซ่อนกล่องของขวัญกล่องเล็กไว้ด้านหลัง

“นี่เธอจะปล้นของขวัญสามีฉันหรอ” อลิซหัวเราะ เอื้อมมือไปหยิบกล่องของขวัญมาวางบนโต๊ะ

“ฉันบอกปีแอร์หมดแล้ว นึกว่าเธอหลงทางไปไหน เลยชวนออกมาเดินตามหา”

“แค่มีคุณเข้ามาในชีวิต ผมก็ไม่ต้องการเซอร์ไพรส์อะไรอีกแล้ว” เจ้าบ่าวหมาดๆ พุดแทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงหวานเชื่อม ทั้งสองมอง

หน้ากัน บรรยากาศแห่งความรักลอยตลบอบอวล

“ฉันว่าฉันออกไปจากที่นี่ดีกว่า น้ำผึ้งพระจันทร์กำลังหวานได้ที่เลย” กางขวางคอสาวหัวเราะให้เจ้าสาวที่ยืนหน้าแดงก่ำ

“ผมกับอลิซขับรถไปส่งคุณที่อะพาร์ตเมนต์ดีกว่า ผมไม่กล้าปล่อยให้แขกนั่งแท็กซี่กลับไปแบบนี้แน่” ชายหนุ่มกวาดตาพิจารณาหญิงสาวด้วยความกังวล

“ขอบคุณมากๆ นะคะ แต่ฉันกลับเองได้จริงๆ” พิมพ์นารา สายหน้าปฏีเสธคู่บ่าวสาวที่กำลังช่วยพยุงหล่อนออกมาข้างนอก และตบแขนอลิซเบาๆ เป็นเชิงบอกว่า ‘ไม่เป็นไร’

“นี่ไง เดี่ยวฉันให้พนักงานช่วยพยุงไปส่งข้างล่างก็ได้ ไม่รบกวนพวกเธอหรอก” ไม่เพียงแค่งล่าวแต่ยังพยักพืดไปทางพนักงานสาวชุดแดงที่เดินมาได้จังหวะพอดี

“ไม่ได้นะนารา” อลิซขัด แต่ก็ยังเข้าไป

“ขอโทษนะคะ” พิมพ์นาราร้องขอความช่วยเหลือจากพนักงานสาวชุดแดง

“มีอะไรให้ช่วยรีเปลา่คะคุณผู้หญิง” พนักงานสาวขานรับและเดินเข้ามาใกล้

“คือฉันจะลงไปเรียกแท็กซี่ข้างล่าง แต่ข้าฉันแพลงคะ รบกวนคุณช่วยพยุงฉันลงไปหน่อยได้ไหมคะ” หญิงสาวกล่าวรัวโดยไม่เปิดโอกาสให้คู่บ่าวสาวได้พุดขัด วันนี้เป็นวันสำคัญของทั้งสอง หล่อนไม่อยากจะให้พวกเขามาเสียเวลาและกังวลกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง ฉะนั้นขอดูแลตัวเองดีกว่า

“ด้วยความยินดีค่ะ” พนักงานสาวเข้ามาพยุงตามคำร้องขอ

“เธอสองคนกลับเข้าห้องไปได้แล้ว ไม่ต้องห่วงฉันหรอก”

“แต่...” อลิซทำท่าเหมือนจะเดินเข้ามาช่วย

“ไม่มีแต่อะไรทั้งนั้น ผีนตึ้นะคะคู่บ่าวสาว”

“งั้นก็...รบกวนฝากเพื่อนของฉันด้วยนะคะ” อลิซหันไปกำชับพนักงาน โดยมีคนขาเจ็บดันร่างหล่อนให้กลับเข้าไปในห้อง

เมื่อเห็นว่าคู่ช่าวใหม่ปลามันเข้าห้องหอบไปเรียบร้อยแล้ว พนักงานจึงพาพิมพ์นาราไปยังลิฟต์เพื่อที่จะลงไปรอแท็กซี่ที่ชั้นล่าง อีกฝ่ายระวังให้หล่อนทุกฝีก้าวจนหล่อนขอบคุณไม่หวาดไม่ไหว หญิงสาวอดชื่นชมในใจไม่ได้ สมกับเป็นโรงแรมห้าดาว ทุกอย่างดีไปหมด ผู้บริหารต้องเข้มงวดเอาใจใส่มากแน่ๆ

“ลิฟต์ฝั่งซ้ายเปิดแล้วคะคุณผู้หญิง”

พิมพ์นารายิ้มให้พนักงานเพื่อแสดงความขอบคุณ แต่ก่อนที่จะได้เข้าไปในลิฟต์ ชายหญิงคู่หนึ่งกลับเดินสวนออกมาเสียก่อน พลั๊ก!

“ขอโทษค่ะ!” หญิงสาวรีบขอโทษเมื่อรองเท้าในมือไปชนกับชุดสูทของอีกฝ่ายตอนเดินสวนโดยไม่ได้ตั้งใจ สีหน้าเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด อยากจะตีตนเองแรงๆ หลายทีที่สะเพร่ากับหลายเรื่อง

แต่เมื่อสายตาปะทะสายตา ความทรงจำบางอย่างที่หล่อนคิดว่าลืมไปแล้วกลับแล่นเข้ามาพร้อมภาพและเสียง หัวใจหล่นวูบเป็นครั้งที่สอง แต่ครั้งนี้...มันเลวร้ายยิ่งกว่าครั้งแรกหลายสิบเท่า

ให้ตายเถอะ...ปารีสไม่ใช่เมืองโรแมนติก มันคือนรกบนดินชัดๆ!

เมื่อเห็นหน้ากันและกันชัดเจน นัยน์ตาสีครามก็พลันหริ่งเล็กน้อย เขาระตุกยิ้มเอื่อยคำทักทายที่ชวนให้หล่อนอยากเอารองเท้าฟาดปากเขาสุดๆ

“เธอมาทวงหนี้ฉันเหรอ...”